FATA
CU
VISE
ALB
NEGRU

Copyright

Editor: Ion Bargan
Redactor: Rodica Roșca
Foto copertă: Geta Bagheta
Design copertă: Ina Moroșanu
Ilustrații: Nina Cucuietu

© Andreea Russo
© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Fata cu vise alb-negru / Andreea Russo – Chișinău: Editura Bestseller, 2016. – 170 p. – 978-9975-4150-1-9 (ePub), 978-9975-3143-9-8 (Mobi)

Prefață

Fata cu vise alb-negru a fost o lectură care m-a captivat de la prima până la ultima pagină. Total diferită de trilogia *Amintiri din viitor*, cu un fir narativ de-a dreptul intrigant și o protagonistă de care m-am îndrăgostit, Fata cu vise alb-negru mi-a intrat sub piele, în special mulțumită unicității scriitorești de care a dat dovadă Andreea Russo.

Ființele de hârtie ale autoarei au fost punctul forte al romanului. Protagonista, Andana, o tânăra puternică, de o frumusețe copleșitoare (eu mi-o imaginez ca pe-un soi de zeitate grecească, dar cu geacă de piele) are un singur vis: vrea să devină detectiv. Tatăl ei, însă, nu își dorește ca fiica lui să-i urmeze cariera, cunoscând pericolul, o supune pe aceasta unui test. Astfel, dacă Andana o găsește pe femeia dispărută acum 24 de ani, Mia, se poate considera detectiv.

Fata cu vise-alb negru e o carte care mi-a fost dicționar. Am învățat ce înseamnă dragostea, ce înseamnă să lupți, să pierzi, și să încerci din nou. Fata cu vise alb-negru m-a învățat un lucru pe care nu l-am găsit definit nicăieri, și anume cum să colorezi un destin când ai la dispoziție doar două culori. Sau, mai bine spus, poți colora destinul ori îl lași pe el să te coloreze?

Fata cu vise alb-negru e un roman care pare extrem de accesibil la prima vedere, poate chiar lejer. Dar am fost surprinsă de profunzimea literară cu care și-a tratat autoarea personajele, dar, mai ales, de evoluția pe care am remarcat-o, o evoluție care, cu siguranță, va fi remarcată de toți cititorii de YA și nu numai.

Am citit *Fata cu vise alb-negru* de Andreea Russo printre căni de ceai și decorațiuni de Crăciun, simțind cum romanul în sine mă inundă în scorțișoară. O lectură mai-mult-decât copleșitoare, un roman polițist contemporan care intră, inevitabil, în topul meu de cărți preferate. Recomand *Fata cu vise alb-negru* tuturor celor care speră că o să se regăsească, printre nopțile pline de lacrimi, printre visele pe lângă care curcubeul a uitat să apară.

Arianna Suduc, editor GoodRead.ro

Cuvânt înainte

Îndrăznesc să denumesc filele ce urmează – carte.

O carte simplist de complicată. Unele file sunt ușor de înțeles, altele sunt îmbibate de mister. O carte visată în viața reală, inspirată din durere, speranță și fantezie.

Adesea spun că este o carte *hibrid*, din acest motiv pe cât de ireală pare, pe atât de reale sunt sentimentele prezente în paginile ei.

Totuși este o simplă carte, una despre înțelegere, acceptare, schimbări și dispariții. E dificil să accepți unele alegeri, chiar dacă aceste alegeri îți aparțin, e dificil să trăiești în continuare cu niște schimbări apărute pe neașteptate, iar unele schimbări sunt dispariițiile și nu contează cine dispare, un om apropiat sau tu însuți din propria viață.

În această carte nu sunt decât niște vise, mărturisiri, confesiuni. Lumea viselor este neglijată, deși aceasta face parte din viață și, probabil, e mai reală ca însăși viața. Este o lume ce deschide ochii când de fapt aceștia sunt închiși, o lume care are răspunsuri înainte ca întrebarea să fie formulată, o lume de nedeslușit.

Am scris ceea ce am simțit, ce am văzut, pentru că percep cărțile drept niște amintiri și trăiri reale redate artistic peste timp.

Nu mi-e teamă să recunosc că este o carte mai mult simțită, decât gândită, ceea ce nu caracterizează genul pe care am încercat să-l abordez inițial, astfel, sentimentele m-au dus mult mai departe, trezindu-mă într-o carte cu prea multe gânduri filosofice. Iată de ce nu mă voi scuza și nu voi încerca să obțin efecte impresionante sub forma unor opinii, e o carte pe care fiecare o va percepe diferit, astfel, mă bucur că am riscat să mă ascult, am riscat să introduc emoția într-un *detectiv* și nu înțeleg de ce nu aș face-o?

Ah, urăsc limitele, normalitatea și șabloanele. Tind să creez ceva nou, să combin și să prefac anormalitatea în esență.

Îl voi cita pe Eliade: „Când vrei să spui repede un lucru esențial, nu numai că îl spui dramatic, dar îl spui oarecum ridicol. În ceea ce

mă privește, lucrul acesta nu mă înspăimântă.” Poate că și cartea respectivă e ridicolă, dar, asemeni lui Eliade, nu mă înspăimântă această idee.

M-am grăbit să scriu ceea ce văd, neglijând descrierea amănunțită și punând accent pe emoție, deoarece în acest fel percep lumea, deoarece în acest fel văd oamenii și mereu tind să evit suprafața ce rar are să zică ceva esențial.

Nici o pagină nu a fost scrisă prin *nu vreau*, nici o pagină nu a fost adaugată pentru umplutură, probabil din acest motiv numărul acestora e atât de *nesemnificativ*. Consider că am zis multe, aș fi vrut să zic totul, dar îmi place să las loc și pentru fantezia cititorului din timpul lecturii.

Nu căutați sensul vieții într-o carte, acesta e înăuntrul vostru și pentru fiecare în parte acest sens e diferit. Cărțile sunt doar niște indicatori ce ne ajută să pătrundem mai adânc în propria personalitate.

Andreea Russo

Dedicație

Pentru cea mai scumpă surioară,

Laurenția

Capitolul 1

Ador deșteptătorul. Zilnic are grijă să îmi amintească că trăiesc, e acel gen de alarmă ce nu-mi permite să uit că prezentul nu poate fi amânat.

Vreau să mă trezească, să mă grăbească să trăiesc, să mă fugărească pe scări și să mă îndemne să trântesc uși din grabă, să mă ajute să savurez doar o gură din ceaiul de dimineață, după care, tot acest deșteptător, să mă fugărească spre tren sau spre orice mijloc de transport pentru a ajunge fără întârzieri unde am nevoie. Aș fi fericită.

Doresc să mă enervez pe culoarea roșie a semaforului și pe ambuteiaje, pe liftul ce și-a închis ușile drept în fața mea și pe patiseria ce nu are gogoașele mele preferate dimineața. Pe pisica cea neagră care mi-a tăiat calea și pe șoferii neatenți, pe fețele înăcrite ale trecătorilor și pe simplul fapt că mă grăbesc zi de zi, dimineață de dimineață, să trăiesc.

Sună deșteptătorul, întorc capul spre dreapta, nu îl opresc. Eram trează de mai mult de două ore înainte ca acesta să sune, și așa se întâmplă zilnic. Oare de ce îl mai activez dacă mă trezesc înainte să sune? Probabil că îmi doresc să simt ceea ce simte orice om când se trezește, o ură față de deșteptător și o dorință de a dormi mai mult. La mine totul e invers.

Diminețile au un miros aparte, un miros de un nou început sau de o posibilitate de a trăi așa cum îmi doresc, de parcă diminețile trecute au fost niște foi albe pe care am exersat, iar azi trebuie să susțin proba, azi trebuie să scriu totul corect.

Astăzi voi susține un nou examen. Să-l numesc examenul curajului? S-ar putea. E un examen diferit de celelalte pentru că nu are reguli ce trebuie memorizate, nu necesită calcule, statistici și probabilități, e un examen al faptelor. Cel mai dur și efectiv, cel mai real și mai folositor.
Niciodată nu mă voi simți pregătită pentru un astfel de examen, totuși azi, în sfârșit îl voi trece.

Astfel, niciun accesoriu cotidian, niciun obicei, nimic din ce e valid pentru alții, nu e în stare să mă facă să simt ceea ce nu mă caracterizează.

Capitolul 2. Realitate

Sub nasul meu stă farfuria cu micul dejun, iar e tăcere, ridic ochii și-l văd, mereu e îmbrăcat în costum și poartă cravată neagră. În ultimii doi ani, de ziua lui, i-am luat câte o cravată, dar nu de culoare neagră. Niciodată nu l-am văzut purtându-le, niciodată nu am îndrăznit să întreb de ce nu o face. Mă gândesc că are motive.

Probabil că religia mea se numește *Motive*. Cred că fiecare are motive serioase conform cărora face anumite alegeri. Le accept. Alegerile. Nu doresc să aflu care sunt motivele, îmi este suficient să știu că acestea există. Nu sunt sigură în cine am încredere mai multă, în oameni sau în motivele lor.

Doar că de data aceasta nu pot să îi accept alegerea ori motivele, nu pot să accept nimic. Dacă accept alegerile lui, le ignor pe ale mele, ceea ce nu e corect. Nu trebuie să renunțăm la noi de dragul altuia, sunt șanse să ne transformăm într-un gol.

Simt că ceva lipsește și realizez că doar el poate să mă ajute, de parcă joc un rol străin și locul meu nu este pe această scenă. Cred că e timpul să mă ridic și să plec fără explicații, fără rămas-bun. Așa cum plec dintr-un local după ce am luat masa, așa cum plec de la teatru după ce am privit spectacolul, așa cum plec din viață, din momentul în care nu mai am ce face în ea. Însă continui să stau așezată pe scaun și să-l privesc.

Îl privesc deși nu-l văd clar, e ca un puzzle care conștient nu permite să fie completat, mereu îi lipsește o piesă pe care o ascunde. În pofida a toate, observ ochii lui triști, singuratici ce simt același gol ca și mine. Doi oameni goliți de stări într-o odaie pustie.

Detestă să vorbească mult, mereu e puțin distant, însă ține la mine, se simte. Și-a terminat micul dejun, s-a ridicat, s-a apropiat și m-a sărutat pe frunte, după care a plecat. Mereu pleacă și închide ușa în urma sa, iar eu aș vrea să-l opresc și să-l rog să mă ia cu el. Doar că ușile închise adesea rămân închise, e nevoie de curaj pentru a le deschide.

Capitolul 3. Vis alb-negru

Sala enormă a operei mă cucerise, priveam în sus spre ornamentul de pe tavan și pereți. Apăreau din ce în ce mai mulți spectatori care se așezau la locurile cuvenite. Mă gândeam că iată acum, la operă, are loc viața. În dependență de cât achităm pentru bilet, așa și ne așezăm, cineva pe locuri mai bune, altcineva pe locuri mai puțin bune. Totuși unii sunt invitați, pentru unii altcineva achită locul, așa că aceștia nu știu ce înseamnă să muncești și să-ți meriți locul. Totul e atât de absurd și logic în același timp, exact ca în viața reală.

Simt o privire îndreptată spre mine, întorc capul, un tânăr drăguț îmi zâmbește:

— Îți place aici?

Probabil că mă cunoaște, îi zâmbesc gingaș drept răspuns.

— Da, enorm. Se pare că în câteva clipe are să înceapă.

Sala e plină, liniștea se face tot mai apăsătoare. Ne ridicăm cu toții pentru a aplauda orchestra care-și face apariția pe scenă. Fiori și ochi înlăcrimați de la frumusețea pe care o aud. Simt cum pătrund într-o lume nouă, străină, dar primitoare. M-am regăsit prea târziu, asta era în capul meu, m-am regăsit prea târziu.

Aici și acum îmi permit să devin amnezică. Fără griji, obligații sau teama de a nu reuși. Simt o libertate de invidiat. Se pare că muzica este cheia libertății. Cred că din această cauză nu renunț la ea niciodată.

Brusc sala a devenit goală, m-am ridicat în picioare, dar nu vedeam pe nimeni, pe scenă apăruse tânărul care nu demult era lângă mine:

— Ce ai văzut? Ce ai simțit? La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam că prea târziu m-am regăsit. Priveam la violoniste, violonceliste, la pianist, la toți în ansamblu și la toți individual. Oare ce simt ei? Oare realizează că datorită lor mă eliberez de presiunea prezentului, că nu gândesc altceva decât sunet și plăcere. Atât de mult doresc ca acest sentiment să fie reciproc, ei să mă elibereze prin muzica lor de prezentul ce mă preocupă, iar ei să se elibereze de prezent prin muzica ce o creează. Să simțim la unison această libertate.

— Și ce ai văzut?
— Ám văzut totul în alb-negru.
— Alb-negru?
— Da, mereu văd visele în alb-negru.

Capitolul 4. Realitate

Noaptea e prea lungă, soarele încă nu a răsărit, iar eu aștept să sune deșteptătorul, mai sunt două ore de așteptare, ce aș putea face în două ore?

Două ore. Mult sau puțin? Probabil mult, dar, probabil și puțin. Timp de două ore îți poți schimba viața radical, simplu, luând o decizie de care îți e frică. Poți atinge succesul sau poți să te prăbușești în eșec. Sunt două capete. Dar mijlocul? Da, există și un mijloc. Evident. Doar că acest mijloc este evitat, acesta reprezintă o stabilitate și o monotonie apreciată de către puțini. Cei mai mulți se află anume la mijloc, aceștia țin balanța, ei sunt cei mai importanți, dar ei înșiși nu se consideră așa. Trist. Vreau să fac parte din această categorie, doar că până atunci e nevoie să prind curaj ca în două ore să schimb totul. Cine a zis că firescul nu are nevoie de timp?

Întind mâna după căști și ascult, îmi reamintesc muzica din vis, aș compara, dar urăsc comparațiile stupide.

Cobor scările, îl văd din spate, deja mănâncă, încă nu și-a pus sacoul, e doar în cămașă. Sunt sigură că îmi aude pașii, trec pe alături:

— Bună dimineața, zic eu.

— Bună dimineața, cum ai dormit?

— Bine, mulțumesc.

Abia am reușit să văd ce am în farfurie că el deja se ridică și pleacă. Din nou nu am vorbit, deși mi-am dorit asta. Și așa zilnic se închid ușile discuțiilor dorite, dar nerostite.

***

Viteza e ceva periculos, probabil anume sesizarea acestui pericol m-a făcut să mă îndrăgostesc și mai mult de motocicletă. Pentru acest oraș, sunt doar o puștoaică pe o motocicletă neagră care se ia la întrecere cu vântul, doar că pentru mine reprezint ceva mai mult, motiv pentru care mă iau la întrecere cu propriile puteri și ambiții. Am

nevoie de curaj, iar atunci când simt viteza, simt și curajul.

Oamenii curajoși sunt o raritate. Curajul în sine e un fenomen rar. Cu toate că trăim trăim timpuri pașnice, ne este frică de propria opinie, viziune și de propriul scop. Ne este frică de noi și ne este frică de viața noastră. Doar oamenii curajoși trăiesc cu adevărat. Ceilalți îi invidiază.

Parchez și cu pași grăbiți mă îndrept spre biroul lui, toți mă privesc, dar asta nu contează, deschid ușa, cea pe care el a închis-o azi-dimineață și-i zic tot ce am de zis. Tace. Oare este vreun leac împotriva tăcerii? Leac pentru doi concomitent, pentru cel care tace și pentru cel care suportă această tăcere, la pachet, căci ambii suferă. Ar trebui sugerată o asemenea idee doctorilor, cel care o va crea peste noapte are să devină miliardar. Probleme globale, probleme particulare.

***

Ciugulesc micul dejun, aud că sună telefonul, trag aer și răspund:

— Te ascult, Dio.

— Din câte îmi dau seama, nu ai reușit să discuți cu el.

— Nu, e complicat să discut cu cineva care mereu undeva se grăbește.

— Prin asta și vă asemănați.

— Nu prea cred. În fine, îmi voi atinge scopul.

— A rămas puțin timp.

— Te rog, nu îmi reaminti.

Sper că nu te temi de el?

Am pus receptorul. Urăsc când cineva îmi zice că sunt fricoasă. Văd cheile de la motocicletă și mă decid să merg la el.

***

M-am simțit liberă când am ieșit din biroul lui, în sfârșit i-am zis tot ce am avut de zis, în sfârșit am făcut un pas către viața pe care mi-o doresc cu adevărat. Există lucruri pe care ni le dorim din tot sufletul, gânduri cu care ne trezim dimineața și adormim noaptea. Cum e posibil ca acestea să nu se adeverească din moment ce deja fac

parte din rutina zilnică?

Am părăsit clădirea și am urcat în grabă pe motocicletă. Nu voiam să privesc în urmă de teamă să nu mă răzgândesc. Pe drum analizam fiecare cuvânt rostit de mine în acel birou. M-am oprit în fața semaforului și brusc gândurile mi-au fost întrerupte de mirosul care venea de la patiseria din apropiere.

Ușa patiseriei mi s-a părut grea, am depus efort pentru a o deschide. Înăuntru se auzea zgomot de la farfuriile care se goleau. Mirosul de cafea dansa printre oamenii singuratici. Pentru prima dată mi-am petrecut toată ziua într-un local, analizând oamenii grăbiți de pe străzi, mesele abandonate și pereții patiseriei de care atârnau poze alb-negru.

În patiserie a intrat o femeie cu doi copii. Băiatul era mai mare și avea grijă de sora mai mică. I-am urmărit cu zâmbetul pe buze, apoi mi s-a făcut dor de mama. Dor de mama pe care practic nu am avut-o.

Capitolul 5. Vis alb-negru

Deasupra e cerul, dedesubt simt iarba rece, cum curge un râu de munte. Privesc stânca muntoasă și zâmbesc, e magnific că pe o piatră dură crește un brad, o floare. Mi-aș fi dorit să fiu o piatră de munte, să simt viața cum pulsează și mă transformă în ceva plăpând.

— La ce te gândești, Andana?

Aud un glas cunoscut, e tânărul de la operă.

— Îmi cunoști numele?

— Da, de mult timp. Însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mereu întrebi la ce mă gândesc, oare contează?

— Din nou răspunzi la întrebare cu întrebare, oare e firesc?

— Cine ești?

— Nu mă ții minte?

— Ar trebui?

— Probabil că nu. Într-adevăr, nu pot fi supărat pe un om care m-a uitat, fiecare alege ce să țină minte, însă recunosc că mă doare această realitate.

— Dar nu e o realitate, e doar un vis alb-negru.

— Și dacă nu e doar un vis?

— Aș vrea să fie doar un vis.

— Pe motiv că vezi totul alb-negru?

— Corect, nu mai suport să văd o floare neagră, oameni cu ochi negri, un cer alb și o lume alb-negru.

— Conferă-le tu culori.

— Imaginare?

— Se poate.

— Deci, de unde mă cunoști și de ce vii după mine?

— Tu vii după mine. Eu doar aștept să apari.

Capitolul 6. Realitate

De ce scaunul e într-atât de incomod? Nu mai pot sta pe el, mă ridic și încep să merg, e ora unsprezece noaptea, el tot nu vine. Privesc ușa închisă azi-dimineață, deși am deschis-o, doresc să o deschidă și el. Trebuie, chiar trebuie să înțeleagă cât de mult contează asta pentru mine, nu are cum să abandoneze un om și să-i ia acestuia visul.

Știți de ce oamenii se supără când îi abandonați? Din motiv că le distrugeți planurile, scopurile, visele, speranțele. Asta doare cel mai mult. Acel tablou imaginat a dispărut, nu mai este, în loc să-l pictați împreună, ați plecat luând culorile.

Merg în cercuri în jurul mesei, caut ceva la ce să mă uit, dar casa este pustie. Are puțin mobilier. Este fără decorațiuni sau accesorii. Nu mă deranjase în acești trei ani nimic, de parcă nici nu observam până acum careva neajunsuri în casă. Acum aș adăuga niște poze, niște flori, niște culori, dar cine va trăi aici? El vine rar, eu absentez des. Îmi e milă de această casă în care trăiesc oameni mereu dispăruți undeva în viață. Este atât de singură, atât de sumbră, atât de asemănătoare cu o închisoare.

Intră pe ușă, stau dreaptă, serioasă, nu am de gând să-mi trădez emoțiile, aștept un răspuns, doar atât, un răspuns ce pentru mine contează.

Se apropie și-mi oferă un plic enorm. Sunt confuză, pun întrebări din priviri:

— Nu-l deschide acum, îmi zice pe un ton serios.

— Ce e aici?

— Ceea ce m-ai rugat.

***

Deschid ușa, e singur în birou. Mă privește uimit:

— Tată, am douăzeci și unu de ani, cred că sunt destul de matură pentru a lua singură decizii. Nu mai contează, ești de acord sau nu,

voi merge până la capăt, nu voi ceda. Știu, e periculos, știu, habar nu am în ce mă implic, dar, te rog să mă crezi, atunci când mă trezesc dimineața doar la asta și mă gândesc. Deseară îmi zici răspunsul.

— Contează răspunsul? Îmi pare că ai luat deja o decizie.

— O confirmare. O simplă confirmare aștept.

***

Răsărit. Stau la geam și-l întâmpin. Ultimele zile sunt insuportabile, o continuă luptă interioară și exterioară. Mi-am permis să fiu slabă, să depind de opinia altui om, fapt ce nu mă caracterizează, la drept vorbind, nici nu-mi doresc ca asemenea trăsături să mă caracterizeze. Ador puterea. Propria-mi putere, hotărâre, ambiție.

Deschid dulapul, automat zâmbesc, am un dulap plin cu haine negre. Iau o pereche de blugi, un maiou și o jachetă din piele. Sunt din nou o puștoaică pe motocicletă pentru acest oraș, prind plăcerea vitezei și privesc țintă înainte, acolo vreau să merg, doar înainte.

***

Ajunsă în fața clădirii, parchez și cobor în subsol, în sala imensă de sport se antrenează băieții, îi fac semn cu mâna unui tip înalt, brunet și binefăcut. E Dio, prietenul meu cel mai bun. Acesta se apropie de mine ștergându-se cu maioul pe față:

— Ai vorbit cu el? Ce ți-a răspuns?

— Nu mi-a zis nimic, doar mi-a dat acest plic.

— I-am întins plicul. L-a luat și l-a privit întrebător:

— Încă nu l-ai deschis?

— Nu, cred că ar fi mai bine ambii să-l deschidem.

— Și dacă e ceva personal?

— Puțin probabil, mi-am ascuns privirea, nu m-am gândit că ar putea fi ceva personal.

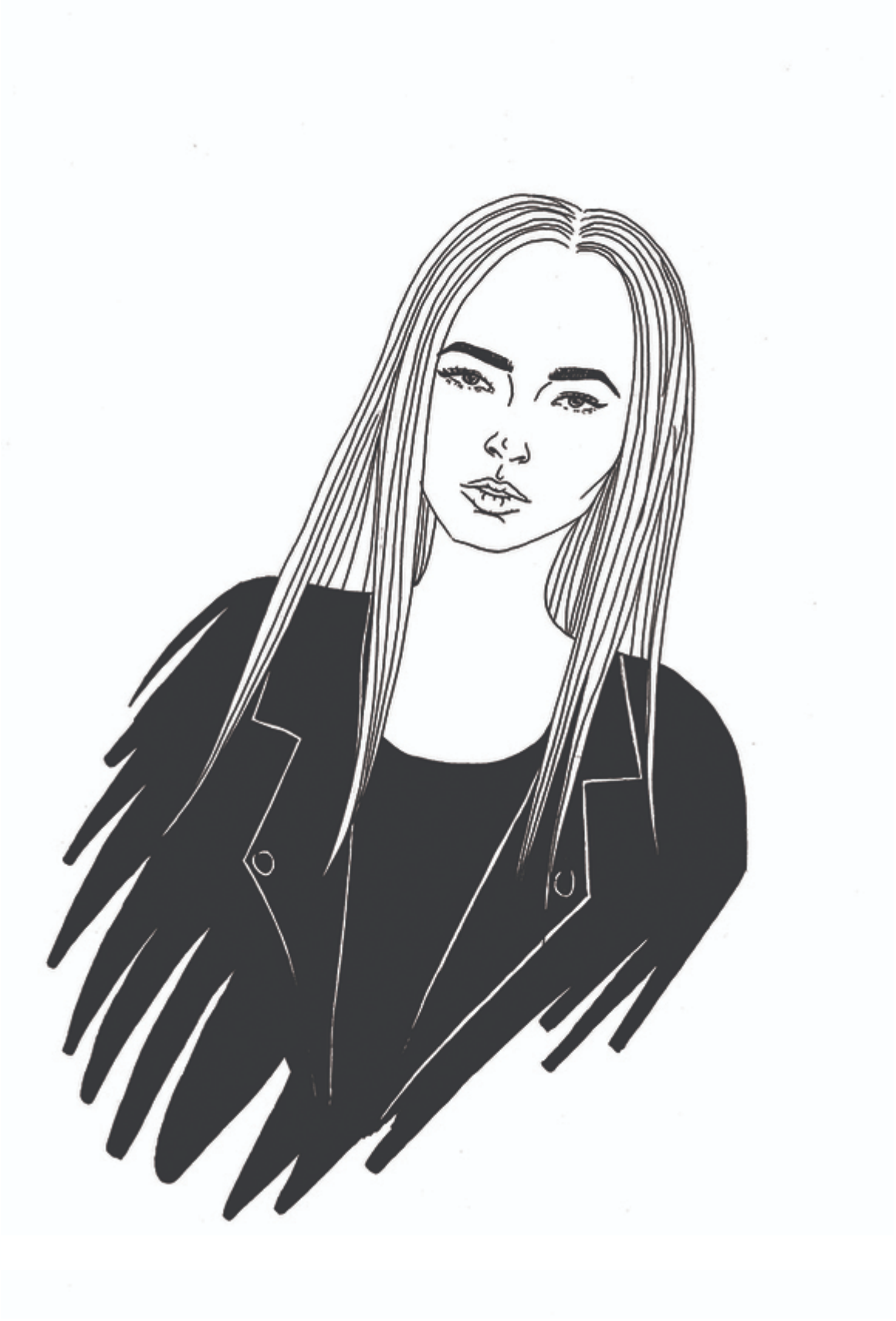

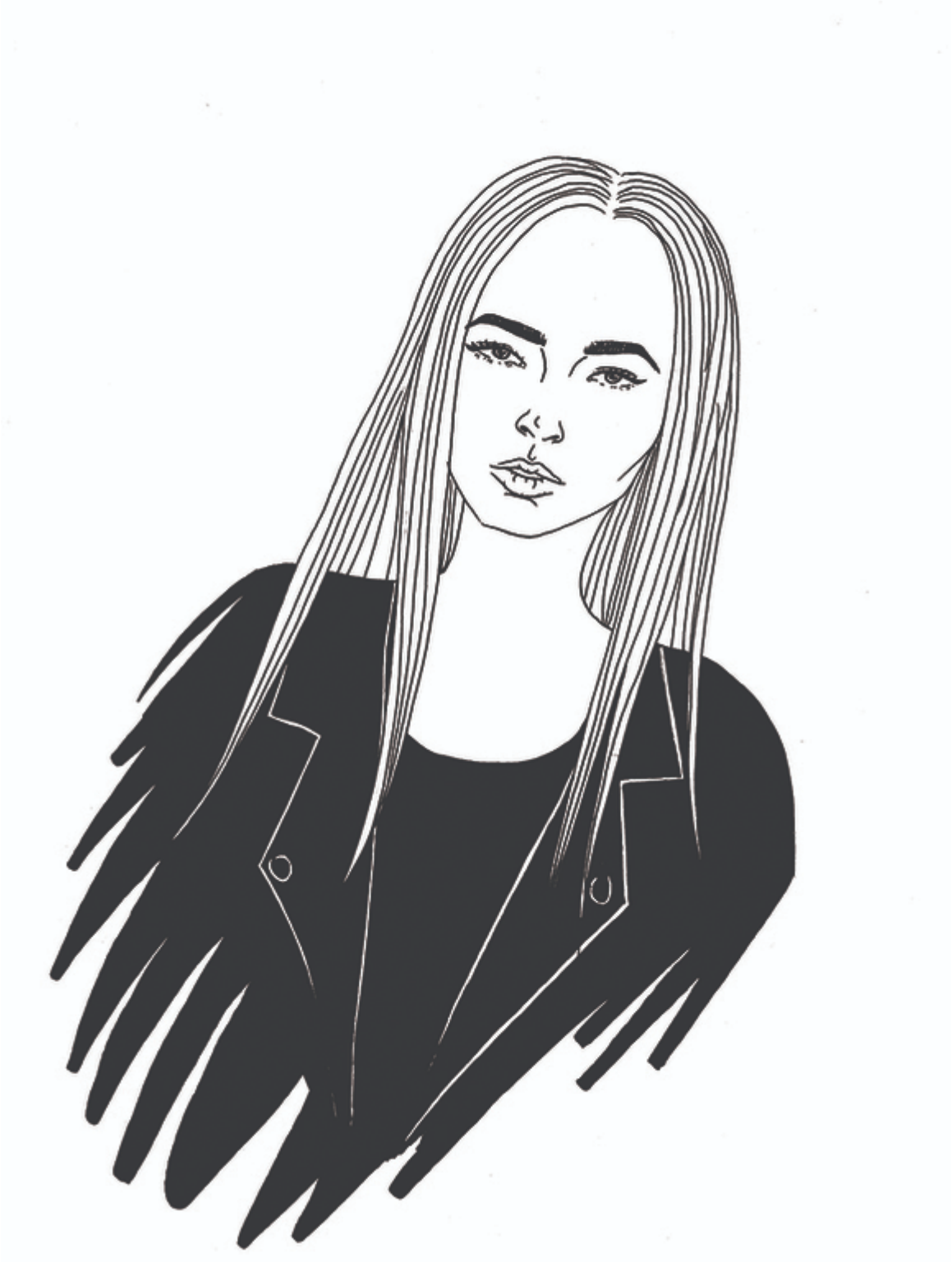

Capitolul 7. Vis alb-negru

Văd trecători alb-negru într-un oraș alb-negru. Mă aflam la o stație necunoscută, într-un oraș străin. M-am apropiat de un bărbat mai în vârstă și i-am întins harta pe care o aveam în mână:

— Bună ziua, scuzați, mă puteți ajuta? Unde mă aflu acum?

— Bună ziua, dar unde vrei să ajungi? Te voi ajuta.

— Am nevoie doar să înțeleg unde mă aflu.

— Dacă îmi zici unde dorești să ajungi, îți arăt drumul.

Priveam confuză, cum să îi zic unde doresc să ajung, dacă nu știu unde mă aflu. Poate eu doresc să ajung acolo unde deja mă și aflu. Era foarte important să înțeleg unde sunt. Așa e și în viața de zi cu zi, mereu trebuie să înțelegem cine suntem și unde ne aflăm, ca mai apoi, pe baza acestor date să ne dăm seama dacă avem nevoie cu adevărat de un traseu în plus, de un alt colț de lume pentru satisfacerea sufletească.

Deși aveam în mână o hartă, aceasta își pierduse valoarea din momentul în care eu nu cunoșteam unde mă aflu. Am pornit pe străzi căutându-le cu disperare denumirile, însă denumirile lipseau. Opream trecătorii și întrebam de străzi, cu toții se interesau unde doresc să ajung. Panicată, m-am oprit să analizez situația, mă gândeam unde vreau să ajung, doar că nu știam.

— La ce te gândești?

— L-am auzit pe el, din nou. Stătea alături de mine.

— Întotdeauna vrei să afli la ce mă gândesc, am întors privirea către el.

Tăcea, m-a luat de mână și a început să mă conducă pe cărările înguste dintre case.

Întorcând capul nu mai vedeam nici urmă de oraș, totul dispărea în gol odată ce noi mergeam mai departe.

Ajunsesem într-o pădure de brazi. Nu mai știam dacă fusesem vreodată într-o pădure de brazi, totuși simțeam o fericire, parcă aș fi ajuns acolo unde voiam să fiu. Nu m-am gândit că aș dori să ajung aici, dar satisfacția pe care o simțeam era cel mai sigur răspuns.

Descoperisem o mică poieniță cu iarbă verde, flori de pădure, înconjurată de brazi înalți. Ne-am întins pe spate și priveam cerul, acesta părea mic, de parcă ar fi fost o simplă pată. Dar de ce ceva

complex nu ar fi doar o pată? Totul e posibil, depinde de unde privim, cum privim, ce privim. Depinde cine privește.

Oare ce vede el? Sunt două posibilități. Vede ceea ce văd eu sau vede ceva total diferit. Am întors capul și pentru prima dată l-am întrebat:

— Ce vezi?

— Văd un infinit.

Am tăcut. Eram atât de aproape, priveam din același unghi, dar diferit. Distanța? Nu există distanță între opinii, viziuni și concepții. Nu există distanță între suflete. Există doar diferențe. Cât de minunat e să fim diferiți în pofida tuturor asemănărilor.

Capitolul 8. Realitate

— Sunt confuz, nu înțeleg nimic, recitesc, analizez, dar... nimic.
— Dio, vreau să devin detectiv, nu Dumnezeu. E imposibil.
— Au trecut douăzeci și patru de ani de când au avut loc aceste evenimente, care e sensul să răscolim trecutul?
— Habar n-am. Cred că dorește să eșuez, e evident, nu mai putem continua așa. Am dubii că mai este în viață.
— Avem prea puțină informație, martori, nici poze nu sunt. Ce fel de caz fără poze?
— Doamne, ce prostie, douăzeci și patru de ani e un termen prea lung. Tata își bate joc de mine!

***

Ne-am luat motocicletele și am mers cu Dio la el acasă. Am deschis plicul și am aruncat conținutul acestuia pe masă. Era informația secretă referitoare la un caz ce a avut loc acum douăzeci și patru de ani, dispariția unei adolescente de șaptesprezece ani.

Dosarul a fost clasat după un an din lipsă de dovezi. Tânăra dispăruse fără urmă ziua în amiaza mare, niciun semn până în prezent. Ne priveam și nu știam cum să reacționăm, părea mai mult o farsă de prost gust. Mi-am zis în gând: *E imposibil.*

Capitolul 9. Vis alb-negru

Singurătatea rar se manifestă în vise, cel puțin, eu, niciodată nu am fost singură într-un vis. De data aceasta eram singură într-o casă străină, ce avea la geamuri draperii fără ornamente, am presupus că sunt pastelate, deci, casa mi se asocia cu liniște, echilibru, simplitate. Alături de geam era un pian de culoarea castanului. Nu, îl vedeam alb-negru, dar mi-am imaginat o culoare. Prima culoare imaginară în vis. Ar fi fost magnific să mă așez la acest pian castaniu și să cânt o melodie ce descrie cum cad frunzele de castan toamna, căci e toamnă după geam. Pot să dispară culorile, dar nu poate dispărea individualitatea, da, toamna e individuală, și niciodată nu aș putea-o confunda cu un alt anotimp.

Așezată în fața pianului, priveam clapele alb-negru. Eram atât de fericită că acestea coincideau totalmente cu realitatea, că visul nu a reușit să îmi fure această realitate. Am încercat să cânt, totuși nu mă preocupa melodia, paradoxal, urmăream clapele. Cântau două culori.

Trecuse ceva timp de când cântam continuu, simțeam o profundă nerăbdare și dor, așteptam să apară el. Îmi devenise familiar. Credeam că are să apară ca să privim cum cântă două culori, iar sunetul nu ar avea nicio importanță.

Deasupra pianului se afla un ceas. Un ceas vechi și defect care indica de mai mult timp aceeași oră fixă. Oamenii niciodată nu apar la ora stabilită: aceștia sau vin mai devreme, sau întârzie. Probabil că din cauza asta nu apărea nici el.

Uitasem de pian și mi-am amintit de timp. Timpul vine, timpul pleacă, oamenii rămân. De fapt e invers, doar că omul are un talent aparte de a considera că totul pleacă, dar el rămâne. Talent cu termen de valabilitate. Visul tot are termen de valabilitate.

Capitolul 10. Realitate

Întorcându-mă de la Dio l-am găsit pe tata așteptându-mă, de fapt, aștepta ca eu să renunț, să mă dau bătută înainte de a începe lupta, însă știa prea bine că nici pe departe nu sunt genul de persoană care ar renunța. Niciodată. Pentru nimic în lume.

— Ai deschis plicul? a întrebat fără să mă privească.

— Desigur!

— Decizia ta?

Din nou nu m-a privit.

— Dacă am înțeles corect, trebuie să caut o tânără dispărută cu douăzeci și patru de ani în urmă, da?

— Așa e, acum m-a privit.

— Hm, probabil că într-adevăr nu vrei să devin detectiv.

— De ce nu? Dacă vei reuși să o găsești, îți ofer postul meu.

— Ha, și dacă e moartă? Să sap tot pământul?

— Doar nu crezi că ți-am dat un dosar despre care sunt prost informat? Totul e posibil, și da, dacă vei dori tare, vei săpa tot pământul.

— Oare de la cine am moștenit încăpățânarea?

Mi-a zâmbit în semn de răspuns. A urcat treptele, iar eu am rămas cu o stare profundă de panică. Unde s-o caut? Dacă nu o găsesc?

Capitolul 11. Vis alb-negru

Bibliotecă sau librărie? Habar n-am unde mă aflu, dar sunt atât de multe cărți, rafturi. Am nevoie de o anumită carte, în ea sunt toate răspunsurile.

Mereu credem că undeva există un răspuns, acesta poate să și nu existe sau poate întrebarea în sine este un răspuns.

Din nou visul mă provoacă, căci nu am nici cea mai vagă idee despre ce este cartea și cum se numește, aici, probabil orice cititor are să mă înțeleagă, căci doar aceștia mereu caută o carte printre cărți, una ce are să le schimbe viața, să le intre sub piele. Aceștia, asemeni mie, nu cunosc nici despre ce este cartea, nici cum se numește, deoarece anume în cea mai neașteptată carte, cu o denumire hidoasă, găsești acele cinci rânduri ce fac praf principii despre care ziceai că nu le vei neglija absolut niciodată, însă, vai, cinci rânduri, la care ai ajuns citind zeci de cărți, au reușit să creeze magia mult așteptată. Exemplu valabil și pentru cei care caută un om printre oameni.

Simt că la spatele meu stă cineva, dar nu mă întorc, după care îi aud vocea:

— Nu e o carte, deși seamănă, în ea sunt niște notițe cu poze, e de culoare roșie.

Mă întorc rapid. E el, evident:

— Îți bați joc de mine? Ne aflăm într-un vis alb-negru.

— Tu vezi alb-negru, eu văd culori.

— Culori imaginare?

— Da.

— Bine, dacă eu îmi imaginez aceste culori, dar ele nu coincid? Dacă o carte pentru tine e roșie, pentru mine va fi albastră? Suntem diferiți, vedem diferit, nu evita acest lucru.

— Am uitat...

— Atunci cum o găsesc?

— Simte-o.

— Și dacă nu o simt, dacă trec pe alături?

— Într-un moment, din cea mai pură întâmplare te vei opri, o vei privi, o vei găsi.

— Nu am timp...

— E o iluzie, timp este. Trăiește. Iar ceea ce cauți te va găsi. Vă veți găsi reciproc.

Capitolul 12. Realitate

Deșteptătorul sună, păcat că nu are pe cine trezi. Dormisem doar trei ore, după care am luat plicul și am analizat încă o dată conținutul.

Am douăzeci și unu de ani, vreau să devin detectiv. Sunt fiica celui mai cunoscut detectiv din oraș, iar după ce l-am anunțat că sunt hotărâtă să-i urmez calea, îmi pune bețe-n roate, dându-mi un plic cu un caz închis din lipsa dovezilor cu douăzeci și patru de ani în urmă. Splendid, nu mai am motive să mă plictisesc.

Din start mi se dă peste nas și sunt pusă să lupt contra imposibilului. Genial. Anume cu imposibilul mă împac cel mai bine.

Mă îmbrac și cobor scările. Deja de patru ani, zi de zi, îi văd spatele:

— Bună dimineața, tată.

Iar cravata asta neagră, o detest!

— Bună dimineața, cum ai dormit?

— Minunat.

Ca întotdeauna, insomnie. Vise alb-negru. Dar am cui să-i zic asta?

— Ce planuri ai pentru azi?

— Nu ai să ghicești, am de gând să caut o tânără care a dispărut acum douăzeci și patru de ani. Pe atunci avea șaptesprezece ani, deci, sau găsesc un schelet, sau o doamnă de patruzeci și unu de ani.

— Hm, interesant. Îți urez succes!

În clipa următoare se aude soneria.

— Trebuie să plec, e Dio.

Fugisem din casă, la acel moment nu realizasem încă faptul că între mine și tata este o prăpastie enormă. Adesea aveam impresia că trăiesc cu un străin, dar simțeam o legătură profundă, nu poți avea sentimente față de un străin.

Prietenia dintre mine și Dio apăruse atunci când ne-am dat seama că ambii suntem înnebuniți după motociclete, viteză și mister.

— Salut! Știi, Andana, tu chiar ești fiica lui.

— La ce te referi?

— Îmi zici că nu înțelegi cum tatăl tău mereu poartă aceeași

cravată neagră, păi nici eu nu înțeleg cum poți mereu să fii îmbrăcată în blugi negri și jachetă de piele.

— Te rog să taci și să mergem.

— Unde?

— La arhivă.

— Da, chiar ai luat totul în serios. De ce nu-l întrebi direct unde este Mia? Cel puțin economisim timp.

Ai înnebunit?

Gata, din privire am înțeles totul.

Am fost mereu tăcută și rezervată. Cu Dio comunicam puțin. Aveam secrete, presupuneri și întrebări pe care le discutam cu mine însămi între patru pereți. Era înțelegător, iar eu îl apreciam pentru aceasta. Mă acceptase așa cum eram, fără încercări de a mă scoate din ascunzătoarea mea, glumea și mă ajuta de fiecare dată când aveam nevoie. Mulți ne perecepeau drept un cuplu.

Două contraste care se atrag. Dio era mereu plin de viață, glumeț, sociabil, avea și alți prieteni, dar niciodată nu mă prezentase lor. De fapt, nu mă deranja. Era firesc, făceam parte din lumi diferite care aveau un singur punct comun – noi.

Dio era stagier, motiv pentru care avea acces la arhivă. Tatăl său, domnul Affleck era de asemenea detectiv, partener cu tata și, cel mai bun prieten al acestuia. Copiii ai doi detectivi, doreau să devină detectivi. Ceea ce nu înțelegeam era motivul pentru care tata și domnul Affleck erau împotrivă ca eu să le urmez calea.

De câteva ore răscoleam prin diverse mape pentru a găsi cazul nostru. Dosarele vechi erau pur și simplu puse în cutii și oferite prafului.

— Dio, ai găsit ceva?

— Încă nu, doar poze cu trupuri fără cap, mâini, trupuri arse și murdare de sânge. Voi avea vise interesante la noapte.

Aruncă demonstrativ pozele pe masă.

— Dacă nu vom dormi aici, zic cu un zâmbet șiret.

— Sper că praful va obosi de noi înainte să se facă noapte.

— Știi, e bine să ai speranțe, doar speranța moare ultima.

— Îmi place ideea, mă bucur să aflu că nu voi fi ultimul care va muri, râdea.

— Și dacă nu o găsim, te-ai gândit la asta?

— Chiar crezi că o vei găsi?

— De ce nu?

— Pentru că nu e ușor să găsești o tânără dispărută cu douăzeci și patru de ani în urmă, iar dacă e să fim obiectivi, noi nu mai căutăm o tânără, căutăm o doamnă, dacă e în viață.

— Mai bine ascultă: Mia Renaldi, unica fiică la părinți, dispărută la

vârsta de șaptesprezece ani pe data de șaptesprezece iulie. Domnul Renaldi era economist, iar doamna Renaldi — învățătoare. Ultima persoană care a văzut-o pe Mia a fost colega și prietena acesteia, Ella. După lecția de pian acestea și-au luat rămas bun și s-au îndreptat fiecare spre casa sa.

— Nimic nou, datele coincid cu cele din plic.

— Sunt sigură că multe date lipsesc, doar îl știi pe tata, s-a gândit la informațiile din arhivă.

— Propun să mergem să bem ceva, iar mâine să-i facem o vizită familiei Renaldi, cel puțin este adresa veche și avem de unde începe.

— Ție nu-ți pare straniu că nu este nicio poză? Nici cu Mia, nici cu părinții ei, absolut nimic.

— Din start mi s-a părut bizar acest lucru, pentru prima oară dau peste un caz fără poze.

— Hai acasă, iar mâine de dimineață vom porni la drum.

— Nu vrei să intrăm într-un bar?

— Nu azi. — Încă nu, doar poze cu trupuri fără cap, mâini, trupuri arse și murdare de sânge. Voi avea vise interesante la noapte. Aruncă demonstrativ pozele pe masă.

— Dacă nu vom dormi aici, zic cu un zâmbet șiret.

— Sper că praful va obosi de noi înainte să se facă noapte.

— Știi, e bine să ai speranțe, doar speranța moare ultima.

— Îmi place ideea, mă bucur să aflu că nu voi fi ultimul care va muri. Râdea.

— Și dacă nu o găsim, te-ai gândit la asta?

— Chiar crezi că o vei găsi?

— De ce nu?

— Pentru că nu e ușor să găsești o tânără dispărută cu douăzeci și patru de ani în urmă, iar dacă e să fim obiectivi, noi nu mai căutăm o tânără, căutăm o doamnă, dacă e în viață.

— Mai bine ascultă, deci Mia Renaldi, unica fiică la părinți, dispărută la vârsta de șaptesprezece ani pe data de șaptesprezece iulie. Domnul Renaldi era economist, iar doamna Renaldi — învățătoare. Ultima persoană care a văzut-o pe Mia a fost colega și prietena acesteia, Ella. După lecția de pian acestea și-au luat rămas bun și s-au îndreptat fiecare spre casa sa.

— Nimic nou, datele coincid cu cele din plic.

— Sunt sigură că multe date lipsesc, doar îl știi pe tata, s-a gândit la informațiile din arhivă.

— Propun să mergem să bem ceva, iar mâine să facem o vizită familiei Renaldi, cel puțin este adresa veche și avem de unde începe.

— Ție nu-ți pare straniu că nu este nicio poză? Nici cu Mia, nici cu părinții ei, absolut nimic.

— Din start mi s-a părut bizar acest lucru, pentru prima oară dau peste un caz fără poze.

— Hai acasă, iar mâine de dimineață vom porni la drum.

— Nu vrei să intrăm într-un bar?

— Nu azi.

Capitolul 13. Vis alb-negru

Alb-negru. O odaie mare, goală, cu pereți albi și un tablou negru pe unul dintre pereți. Dacă m-aș întâlni cu cel care îmi creează visele, i-aș propune niște idei mai originale. Ar fi logic să mă uit la tablou, dar eu m-am întors cu spatele la acesta și am privit către peretele alb. Am privit ceea ce vede tabloul. Cel mai probabil tabloul visează să fie alb. Mereu dorim să devenim ceea ce nu suntem.

Doresc să desenez, oare ce aș desena pe un perete alb? Un elefant sau poate un mal de mare? Nu, aș desena o ușă, cea mai banală și simplă ușă, dar o ușă deschisă, pentru că doresc să ies din labirintul emoțional în care mă aflu.

Pare atât de complicat să te înțelegi, sunt momente în care te simți prost, dar nu înțelegi motivul, deși mereu există motiv. Cum poți cere unui alt om să te înțeleagă, când tu însuți nu ești în stare să o faci?

— Frumos perete.

Zâmbesc, știam că are să apară.

— Da, frumos și alb.

— Îți place culoarea albă?

— O detest.

— Dar e cea mai pură culoare.

— Și pentru aceasta trebuie să-mi placă? Eu nu consider albul cea mai pură culoare.

— De ce?

— Albul poate fi murdărit.

— Da, dar dacă e murdar, deja nu e alb.

— Hm, dar a fost alb. De ce ignori primul strat?

— Atunci care e culoarea pură?

— Niciuna. Ar trebui să existe o culoare pură?

— Mereu există ceva bun și ceva rău.

— Nu și în culori.

— Dar te deranjează că vezi vise alb-negru.

— Nu m-ar deranja, dacă celelalte culori nu ar exista.

Capitolul 14. Realitate

A doua zi ne-am îndreptat spre casa familiei Renaldi, aceasta se afla într-o suburbie la patruzeci de kilometri distanță de oraș. Totul mi se părea mai simplu decât putea fi, discut cu doamna și domnul Renaldi, aflu detalii, după care dau de urma Ellei.

— Te-ai așteptat la o astfel de întorsătură, Dio?

— Asemeni ție, nu.

Am început să dau cu piciorul în motocicletă. Nu-mi venea să cred în tot ce se întâmplă. Domnul și doamna Renaldi decedaseră într-un incendiu cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Dintre toți vecinii de pe atunci, a rămas doar domnul Richter:

— Bună ziua!

L-a salutat Dio pe bărbatul în vârstă care se afla în grădina de alături. Răspunsul nu a fost auzit. Ne-am apropiat:

— Cine e aici?

— Scuzați, domnule, sunt Dio Affleck, detectiv, și îi prezintă legitimația.

— Nu face să-mi arătați, sunt orb.

— Îmi pare rău.

— E în regulă. De ce aveți nevoie?

— Acum douăzeci și patru de ani aici locuia familia Renaldi.

— Da, țin minte bine această familie. Păcat că totul s-a sfârșit atât de tragic.

— Ne puteți povesti ce s-a întâmplat? Suntem în căutarea Miei Renaldi.

— Probabil glumiți, a trecut prea mult timp. Totuși am să vă povestesc tot ce știu. Familia Renaldi era o familie exemplu, oameni buni la suflet, se înțelegeau bine cu cei din jur, nu am auzit niciodată să se fi certat. Mia era o domnișoară inteligentă, amabilă și foarte drăguță. Învăța bine, avea prieteni și cânta la pian, cânta formidabil. Cu toții am rămas nedumeriți odată ce am aflat de dispariția ei. Au căutat-o neîncetat, dar nu i-au putut da de urmă. După trei ani de la dispariția Miei, domnul și doamna Renaldi au decedat într-un incendiu.

— Din rude nu cunoașteți pe nimeni?

— Doamna și domnul Renaldi s-au cunoscut la casa de copii,

ambii fiind orfani. Desigur aveau prieteni de familie, însă nu cunosc pe nimeni.

— Bine, vă mulțumim mult pentru timpul acordat.

— Copii, stați puțin.

— Da, domnule?

— Îmi dau seama că vă veți duce cel mai probabil la școala din localitate, însă aceasta a fost închisă acum câțiva ani, din motiv că majoritatea caselor de locuit au devenit vile unde localnicii rareori mai vin. În schimb, vă pot spune adresa doamnei Abern, care a fost profesoară la școală în acele vremuri.

— Ne-ați fost de mare ajutor, vă mulțumim mult! Numai bine.

— Mă gândeam eu că tata nu mă va lăsa așa ușor să devin detectiv, dar la asemenea întorsătură chiar nu m-am așteptat.

— Totul devine din ce în ce mai complicat, mi se pare imposibil, ireal. Andana, poate e o farsă? Poate doar îți pune la încercare voința?

— Îmi pune la încercare nervii. Dacă aș putea să devin fără acel document blestemat detectiv, dar nu pot fără ajutorul lui. Urăsc necesitatea acestui ajutor. Bine, să mergem la doamna Abern.

Doamna Abern locuia împreună cu soțul său. Avea șaptezeci și unu de ani și pe chipul ei persista o oarecare seriozitate în plus:

— Bună ziua, doamna Abern, sunt Dio Affleck, investigăm cazul referitor la dispariția domnișoarei Mia Renaldi, puteți să ne răspundeți la câteva întrebări?

— Bună ziua, îmi permiteți să văd de aproape legitimația?

— Desigur, poftim.

Aceasta a analizat câteva minute documentul, după care după care ne-a spus:

— Bine, intrați. Din păcate au trecut mulți ani de la dispariția domnișoarei Renaldi, mă mir că încă se mai fac investigații.

— Cazul a fost redeschis.

— Da, de parcă a înghițit-o pământul. Pur și simplu a dispărut. Din nefericire, în viață mulți oameni dispar pentru totdeauna, în pofida faptului că mereu ne credem în stare să-i ținem pe cei dragi alături.

— Adevărat. Puteți să ne povestiți tot ce cunoașteți referitor la acest caz, știu că a avut loc demult, însă și cea mai neînsemnată informație poate fi utilă.

— Nu cred că am să vă fiu de mare folos, Mia era o fată bine crescută, străduitoare și talentată. Cânta la pian, nu o dată a reprezentat școala la diverse concursuri.

— Mia avea o prietenă, Ella, ultima persoană care a văzut-o.

— Ah, da, Ella, îmi amintesc. Într-adevăr erau prietene foarte bune, doar că Ella nu mai locuiește aici, aș putea afla, dacă doriți, unde se

află acum.
— Ar fi minunat. Ceva important, nu cunoașteți unde am putea găsi niște poze cu Mia? Din păcate, toate au dispărut.
— Nu cred că mai găsesc, au trecut prea mulți ani, multe dintre ele s-au pierdut.
— Păcat, dumneavoastră nu ați putea să o descrieți fizic? Câteva trăsături?
— Aici chiar nu vă pot ajuta, nu-mi amintesc bine cum arăta.
— Vă mulțumim pentru timpul acordat, aici e numărul de telefon pentru a ne informa de locația Ellei. La revedere!
Cu cât ne aprofundam în mai multe detalii, cu atât se complica totul. Am ajuns târziu acasă, tata dormea, nici nu aveam puteri să mă contrazic cu el, pur și simplu am urcat în camera mea și am căzut pe pat.

Capitolul 15. Vis alb-negru

Excelent! Sunt în mijlocul unei șosele înconjurată de pădure, mă gândesc că lipsește doar ploaia pentru a întruchipa profunda singurătate.

Da, plouă, evit umbrela, vreau să mă rătăcesc în ploaie, în vis, în mine. Fără să mă regăsesc, fără să mă caut.

Privesc în jur, probabil ar fi bine să aleg o oarecare direcție, dar de această dată aleg să stau unde sunt, mă întind pe șosea și permit stropilor de ploaie să cadă deasupra mea. Nu are sens să fug de ceva firesc și inevitabil. Oriunde nu aș pleca, ploaia va da peste mine, mai devreme sau mai târziu.

Ploaia mi se asociază cu niște probleme ce apar la toți în viață, unii încearcă să se ferească de ele, alții așteaptă ca acestea să treacă de la sine, iar alții pur și simplu le acceptă ca pe o normalitate, conștientizând că după ploaie apare soarele.

Îl observ cu vârful ochiului, nu-mi zice nimic, se întinde alături de mine. Începem să râdem involuntar, dar sincer:

— Îți place ploaia? întreabă.

— Îmi place să fiu ploaie. Să mă pierd în mulțime, să scot la întâlnire aerul proaspăt.

— Tu însăți ești aer proaspăt.

— Și tu? Ce ești?

— Noapte.

— Noapte? Îți place întunericul?

— Nu, îmi place noaptea din motiv că noaptea oamenii sunt mai sinceri, eu sunt mai sincer, de parcă ne transformăm în ceva suprem.

— Adevărat.

— De ce niciodată nu întrebi la ce mă gândesc?

— Hm, nu știu. La ce te gândești?

— La cât de important e să savurezi momentul prezent.

— În viața reală, poate. Aici suntem doar într-un vis.

— Oriunde.

Capitolul 16. Realitate

Fusese un vis simplu și minunat. Demult nu mă trezisem atât de calmă și, într-un oarecare mod, fericită. E duminică, ziua în care exist doar eu și patul meu. Ziua în care aș fi dorit să exist doar eu și patul.

Coborând la primul etaj, îl văd pe tata binedispus:

— Bună dimineața, scumpo.

— Bună. Permite-mi să mă interesez care este motivul acestei bune dispoziții.

— Hai, doar nu crezi că sunt un moșneag mereu cu fața înăcrită.

— Moșneag, cam exagerat, în rest asta cred.

— Nu, nu, nu, nu-mi spune așa ceva! Trebuie să mă corectez.

— Mă scutești de cea mai stupidă investigație de pe fața pământului?

— Știu că asta dorești, dar înțelegerea e înțelegere. Pentru moment propun să mergem să facem o plimbare călare pe cal.

Lorand Cabot, un detectiv de succes, înalt, binefăcut, șaten cu ochi căprui. La vârsta sa de patruzeci și șapte de ani, obținuse tot ce își putea dori. Deși multe femei aveau ca scop să-l cucerească, nimănui nu-i reușea, iar dacă ieșea în oraș, practic mereu era însoțit de fiica sa de douăzeci și unu de ani, Andana.

— Bună, Lorand!

Se apropiase de noi o doamnă blondă și remarc, frumoasă. Niciodată nu am fost împotrivă ca tata să se recăsătorească, să-și refacă viața personală. Din contra, îi reaminteam că sunt deja matură, iar el, ar fi cazul, să aibă pe cineva alături.

— Bună, Emanuela!

— Presupun că această e scumpa ta fiică?

— Da, faceți cunoștință, Andana.

Am salutat-o, după care m-am retras. Chiar și din depărtare era vizibil că el îi este simpatic, am surâs și am plecat.

— De ce ai plecat? venise tata după mine.

— Fiecare are nevoie de viața sa personală.

— Nu și eu.
— Cât timp mai ai de gând să rămâi în postura de burlac?
— Nu știu, dar am iubit-o mult pe mama ta.
— Au trecut douăzeci de ani de când mama nu mai este, iar viața continuă. Mă doare să te văd singur, mereu preocupat de serviciu.
— Mie îmi convine, doar asta contează, eu să fiu fericit?
— Da, ai dreptate. Asta într-adevăr contează.

Capitolul 17. Vis alb-negru

A venit și m-a luat din pat. Nu înțelegeam nimic, mi-a aruncat niște haine și a zis să mă grăbesc.

— Bună dimineața! Nu credeam că în vis trebuie să ne grăbim.

— Avem puțin timp la dispoziție.

— Pentru ce?

— Mișcă-te!

Mă îmbrăcam din mers, mă aștepta pe o motocicletă formidabilă, doream să o analizez amănunțit:

— Nu avem timp pentru asta, urcă!

— Poți conduce?

— Am luat-o așa, de frumusețe, știi.

— Vai, credeam că ești mai enigmatic.

— Azi nu.

Viteza era nebună, am traversat drumul pe care îl văzusem data trecută în vis și am ajuns în orășelul în care dispăruse Mia. Totuși ceva era diferit, casele, oamenii, modul în care aceștia erau îmbrăcați, automobilele de stil vechi.

— Unde suntem? mă interesez.

— În trecut.

— De ce am venit noi aici?

— Vrei s-o găsești pe Mia?

— Vreau, doar că e o absurditate.

— Îți place ție acest cuvânt, prea des îl utilizezi. Adevărul este că Mia trăiește.

— În trecut? În vis?

— În prezent. În realitate.

— Bine, dar de ce m-ai adus în trecut? Poate că ar fi fost logic să mă conduci la locul în care ea este în prezent.

— De când detectivii aleg calea cea mai ușoară?

— Orice om alege calea cea mai ușoară.

— Nu, lucrurile sunt cu mult mai complicate decât crezi. Ai nevoie de timp.

— Fie cum zici, contează să-i dau de urmă.

— Am ajuns în fața casei. O casă cu un etaj, ce emana căldură și liniște.

— Intrăm? a întrebat el.
— Putem?
— Sigur că putem.
— Dar ce le vom zice?
— Nimic, ei nu ne văd. Nimeni din jur nu ne vede.
Cei din familia Renaldi luau micul dejun:
— De ce nu pot zări chipul ei?
Mia stătea cu spatele la mine, iar odată ce mă deplasam în jurul mesei, masa se mișca odată cu mine, astfel încât îmi era imposibil să-i văd fața.
— De ce nu pot zări chipul ei? repet întrebarea, dar nu aud niciun răspuns.
Pe perete erau niște poze, mă apropii pentru a vedea cum arată Mia și brusc pozele dispar. Pur și simplu dispar. El se apropie de mine:
— Tu știi cum arată ea!

Capitolul 18. Realitate

— Alo, Dio, dormi?
— Oare cine mai doarme la patru dimineața? Numai nebunii.
— Trebuie să ne vedem, urgent.
— Da, sigur, știam că poți alege timpul potrivit pentru întâlniri.
— În douăzeci de minute voi fi la tine.
Ajunsă în fața casei lui Dio, am sărit de pe motocicletă și am urcat la el:
— Știu unde putem vedea cum arată Mia, zic repede, abia trăgându-mi răsuflarea.
— Felicitări!
— Hai, nu dormi, avem multă treabă azi.
— Da, la ora, stai să mă uit, la ora 4:37 dimineața e interzis să dormi.
— Scuză-mă!
— Ceva bun. Ei, și cum arată?
— Încă nu știu, dar sunt sigură că e cineva din persoanele pe care deja le cunosc.
— Mai multe detalii, te rog.
— Uite, nu îți pare bizar că nu este nicio poză cu Mia? Unicul vecin rămas e orb, iar profesoara are probleme cu memoria la capitolul aspectului fizic.
— Hm, da, din start mi s-a părut straniu.
— Iată, trebuie să caut un om pe care deja îl cunosc, din acest motiv nu sunt poze, odată ce aflu cum arată, voi ști cine e Mia.
— Bine, dar ai niște presupuneri? Cunoști pe cineva cu acest nume?
— Nu, dar poate cunoșteam, înainte de accident.
— Care e sensul? Oricum nu îți amintești nimic din viața ta precedentă.
— Habar n-am. Dar sunt sigură că odată ce-i voi vedea chipul, voi înțelege multe lucruri.
— Scopul nostru e să găsim o poză cu Mia, așa înțeleg.
— Da.
— Simt că va fi dificil.
— Ea doar cânta la pian.

— Așa e, dacă îți amintești, participa la diverse concursuri. Dacă găsim la ce concursuri a participat, putem da peste niște poze, chiar și peste niște înregistrări video. Concursurile se înregistrau.

— Formidabil, să începem.

Mereu l-am admirat pe Dio pentru răbdare, niciodată nu-l văzusem supărat sau nervos. Un tânăr vesel, optimist și pe lângă toate foarte inteligent și arătos. Prietenind de câțiva ani, am sesizat că are atitudine serioasă față de tot și toți. Nu are mulți prieteni, pentru el prietenia înseamnă responsabilitate și dedicație. Într-adevăr, de câte ori am apelat după ajutor, niciodată nu am auzit un refuz sau un pretext că nu poate.

De ce niciodată nu m-am uitat la Dio mai mult decât ca la un prieten?

Pentru a afla la care concurs anume a participat Mia, am pornit de la un capăt. Întâi de toate, am avut nevoie să știm toate concursurile muzicale ce aveau loc acum douăzeci și patru de ani. Multe dintre acestea erau deja istorie. Căutam un ac în fân. Unicul indiciu salvator a fost concursul național de muzică care se mai organiza și acum.

Din fericire, concursurile se înregistrau, din nefericire, ne aflam într-o arhivă cu mii de casete vechi.

Pentru început am ales înregistrările din anii de care aveam nevoie, iar concursul din fiecare an era compus din mai multe etape, ceea ce presupunea că aveam de vizionat mai mult de douăzeci și patru de ore.

— Andana, de ce vrei să devii detectiv?

— Ha, crezi că mi s-ar potrivi altă profesie?

— De ce nu, uite, vezi, aici fetele care cântă la pian, îmbrăcate în rochițe roz până la genunchi, vai, ce poveste. Poate devii pianistă?

— Hai, taci și privește mai departe.

— Exact, doar lumea criminală te-ar putea suporta. Uită-te la tine.

— Și ce nu e în regulă cu mine?

— Arăți ca o pușteaică care duce o viață rebelă. Știi că mai există culori în afară de negru? Uite, și unghiile îți sunt vopsite cu ojă neagră.

— Nu cumva vrei să-mi faci cadou ojă de culoare roz?

— Nu! Categoric! N-am înnebunit.

Capitolul 19. Vis alb-negru

Îmi place rolul de spectator, e un rol relaxant. Am posibilitatea să savurez un spectacol de pe micul meu scaun pierdut în mulțime. Nu mă sperie mulțimea, m-ar speria scena. Aflându-mă în fața unui public, responsabilitatea crește enorm, iar privirile lor ar însemna moarte publică. Mulțimea îmi dă senzația de rătăcire, pentru că mulțimea e pierdută. Da, știu, într-o bună zi nu voi mai dori să fac parte din mulțime. În acea zi voi fi admirată sau judecată.

Sunt din nou la operă. Pe scenă se află un pian negru. Doar eu și pianul. Încep să-l caut, vreau să apară, nu pot să cred, dar chiar mi se făcuse dor. Un dor față de un vis.

— Andana, mă așteptai?

— Nu.

Mi-a zâmbit.

— Vrei să cânți la pian?

— Nu pot cânta la pian.

— Poți, dar nu știi că poți.

— Mă tem că greșești. De ce m-ai adus aici?

— Singură ai venit.

— Să presupunem, dar nu e chiar așa.

— Privește scena.

O fată ce poartă o rochie verde închis intră pe scenă, se așează la pian și începe a cânta. Cântă formidabil. Mi-am permis să închid ochii și-mi imaginez că eu sunt cea care cântă. Oare ce simți atunci când poți să creezi sublimul?

Aplauzele mă readuc la cele întâmplate, sala e plină.

— Ea este Mia.

— Mia? Dar de ce nu-i văd fața?

— Nu cauți acolo unde trebuie. Oamenii îți vor putea spune cum arată.

— Stai!

— Ce este?

— Știu că după asemenea replici dispari. Mai am o singură întrebare.

— Da?

— Cum te cheamă?
— Lorand.

Capitolul 20. Realitate

— Mia, trezește-te.
— Mia?
— Nu, Andana ți-am zis. Probabil că deja ai halucinații. Am găsit înscrierea.
— Stai să ghicesc, nu se vede fața ei.
— De unde știi?
— Mi-am dat eu seama.
— Din nou nu am găsit nimic. Ce facem?
— Așteptăm să ne sune prietena Miei. După care trebuie să-i căutăm pe colegii ei de liceu, fetele cu care mergea la orele de pian, profesorii, vecinii, prietenii de familie. Sunt sigură că cineva ne va putea descrie cum arăta Mia.
— Bine, dar acum ce vrei să faci?
— Plec acasă, trebuie să caut fotografia tatei și-a mamei în tinerețe.
— Dar credeam că nu ai poze cu mama ta.
— De fapt, era una, după accident mi-a arătat tata o fotografie.
— Te gândești că ar avea vreo legătură?
— Presupun.
— Crezi că Mia este mama ta?
— Ar fi prea ușor, nu știu. Trebuie de cercetat mai adânc.
— Sunt sigur că are tangență cu accidentul, probabil că astfel dorește să-ți amintești totul.

În casa noastră n-au fost niciodată afișate tablouri sau fotografii înrămate. Tata zice că amintirile sunt înăuntrul nostru, iar eu zic că viața este prea scurtă pentru a mai pierde timp cu poze de moment.

Totuși, aveam o poză cu familia mea. O poză cu ei tineri. Mă interesa cum arăta tata în tinerețe.

Capitolul 21. Vis alb-negru

Alerg printre copaci și-l caut, oare de ce nu visez niciodată palate, grădini frumoase sau oceane?

Lorand, încep să strig cât de tare pot, dar tot nu apare. E un vis despre o fată care fuge printr-o pădure alb-negru. Apare din senin.

— Unde fugi?

— Nu știu, te căutam.

— Îți era dor?

— Nu, te căutam.

— E același lucru.

— Greșești!

— Atunci ce este?

— Tu ești tatăl meu?

— Nu am copii.

— Dar ai același nume ca și tatăl meu, și chipul tău... ești tata în tinerețe.

— Nu sunt tatăl tău.

— Poate acum, în acest prezent blocat, nu ești, dar ești în realitate. Nu în zadar mereu îmi vii în ajutor.

— Da, nu în zadar, însă o fac din alt motiv și nicidecum pentru că aș fi tatăl tău.

— Bine, dar Mia, Mia e mama mea?

— De unde ai mai luat-o și pe asta? Nu, nu este mama ta.

— E o persoană din trecutul meu? O persoană pe care o cunoșteam, dar am uitat-o?

— Da, așa e.

— Ai zis că doar oamenii mă pot ajuta, îmi dai un indiciu?

— Așteaptă apelul telefonic. Acum vreau să pun punct interogatoriului și să mergem.

— Unde?

— Păi, doreai să vezi palate.

— Citești gândurile?

— Le creez.

— Într-adevăr, m-a condus către un palat, dar un palat plin de tablouri. Camerele acestuia se pierdeau printre oglinzi, la fel cum tablourile se pierdeau printre odăi, iar noi ne pierdeam printre

tablouri.

— M-ai adus într-un loc urât.

— Urât? Glumești?

— Ce poate fi frumos în niște tablouri alb-negru? Nu văd culori, nu văd esența tablourilor.

— Culorile nu sunt atât de importante. Privește liniile, conturul.

— Tu nu mă înțelegi.

— E ușor să zici așa, dar de ce nu încerci să privești mai profund. Să auzi ce zic eu, să mă înțelegi. Ai nevoie de înțelegere? Ofer-o!

— Bine, alege un tablou.

Mi-a luat mâna și m-a condus printre odăi și tablouri, am urcat scări și am ignorat geamuri, mergeam în aceeași direcție. Am ajuns într-o cameră neagră, nu vedeam niciun tablou pe pereți. Simpli pereți, negri.

— Lorand, aici nu este niciun tablou. Priveam în jur.

— Ba nu, greșești, este, privește atent.

Priveam, nimic nu apăruse, nimic nu dispăruse. Lorand a trecut în spatele meu.

— Privește acum. Ce vezi?

— O odaie cu pereți de culoare neagră.

— După acest răspuns, vine în fața mea.

— Tu? Tu ești acel tablou?

— Noi. Eu sunt în nuanțe alb-negru, tu la fel. Oare culorile ne definesc, oare noi nu suntem ceva mai profund decât simple culori? Dar umbra pe acest fundal negru, nu are nicio semnificație? Iar dacă mă apropii de tine, fac acest pas și încă unul, nu are semnificație? Distanța dintre noi? Uite, mai fac un pas, câțiva centimetri ne despart, dar dacă te sărut, oare sentimentul nu va avea semnificație?

Capitolul 22. Realitate

De ce visele se întrerup la cel mai interesant moment? Nu este suficient faptul că acestea zilnic ne întrerup realitatea? Orice pauză de publicitate trebuie afișată până la capăt, doar că în lumea viselor această lege nu funcționează.

Așa cum am rămas fără mult așteptatul *happy end*, am deschis ochii și priveam tavanul.

Odată cu apariția lui Lorand nu știu ce aștept mai mult, realitatea sau visul. Două lumi paralele care au atâtea în comun și atâtea diferențe, încât le-aș uni.

Caut cu mâna telefonul mobil, ora 4:29, soarele nu a apărut. *A zis că nu sunt fiica lui, ciudat, seamănă leit cu tata în tinerețe. Iar azi, da, la sigur dorea să mă sărute.*

Culoarea roșie a semaforului ne-a oprit. Dio îmi aruncă o privire. Nu știu care dintre noi doi dorește mai mult să descopere misterul, eu sau el, cert e faptul că formăm o echipă bună. Ne îndreptam către doamna Rogers, una dintre profesoarele Miei.

Cu câteva ore în urmă am primit apelul mult așteptat de la Ella:

— Alo, bună ziua, Ella la telefon.

— Da, bună ziua, așteptam mult acest apel, zise Dio.

— Dio pune telefonul pe speaker, astfel încât să aud și eu conversația.

— Cu ce vă pot fi de folos? Mi-aș dori să cred că Mia e în viață.

— Da, asta ne dorim și noi. Ați putea să ne descrieți cu amănunte ziua în care a dispărut Mia?

— Sigur, nu pot uita acea zi, am fost ultima persoană care a văzut-o. Era sâmbătă, după program. La ora 11:00, avusesem lecția de pian, la care am fost amândouă, mereu ne întâlneam la mijloc de drum, după care mergeam împreună. La ora de pian totul era ca de obicei, nimic neobișnuit, Mia era binedispusă. Din motiv că la ora 14:00 terminam lecția, pe la 14:15 minute ne-am pornit spre casă.

— Nu avusese planificată o altă întâlnire?

— Sâmbăta, de regulă, nu. Mia se întâlnea cu prietenul ei în fiecare duminică, deoarece el era din localitatea vecină.

— Poftim? Mia avea pe cineva?

— Da, un tânăr excepțional, ținea mult la ea.

— Puteți să-mi spuneți mai multe despre acest prieten?

— Avea un nume gingaș, Leo probabil, nu-mi amintesc exact. Mia nu-mi prea povestea despre el, l-am văzut o singură dată. Ea ascundea relația lor. Conducea motocicleta, era înalt și șaten. Habar nu am cum s-au cunoscut, dar știu sigur că se iubeau.

— S-ar putea ca el să fie implicat cumva în dispariția Miei?

— Nu, nu cred, a căutat-o mult timp, câțiva ani am ținut legătura, o căuta continuu. Zicea că e vie și că numaidecât o va găsi.

— Să înțeleg că nu știți dacă a găsit-o?

— Din păcate nu, după ce m-am căsătorit și m-am mutat, s-a destrămat legătura dintre noi.

— Păcat. Nu aveți fotografii cu Mia? Știu că sună bizar, însă din dosarul ei au dispărut toate pozele.

— De poze nu știu, am pierdut multe odată ce mă mutam dintr-un loc în altul, plus că aveam doar o poză cu Mia, o poză făcută la un concurs, lângă pian.

— Bine, dar cel puțin ați putea să o descrieți?

— Desigur, avea în jur de 1,70 metri înălțime, șatenă, slăbuță, ochii căprui închis, nas mic, buze medii, părul mereu îl purta prins în coc.

— Bine, informația e foarte utilă, dar nu știți pe cineva care ar avea o poză cu Mia?

— Doamna Rogers, profesoara noastră de pian.

— Unde o putem găsi?

— Vă las adresa printr-un mesaj, să o salutați din partea mea.

— Mulțumim mult pentru timpul și ajutorul acordat.

— Vă rog să mă țineți la curent dacă aflați mai multe detalii.

— Neapărat!

Pentru a ajunge în orașul unde locuia la moment doamna Rogers, era nevoie de mers în jur de trei zile. Cu trenul ar fi fost mai rapid, însă am decis că e timpul pentru o călătorie. Fiind oameni cărora le plac aventurile riscante, împreună cu Dio am hoinărit peste tot, am urcat munți și am zburat printre nori cu parașuta, am vizitat lumea de la fundul mării și am traversat râuri. Blocați în misterul creat de tata, am uitat de noi și de plăcerile noastre.

Odată ce am aflat că doamna Rogers locuiește într-un oraș din munți, probabil că m-am bucurat mai mult de faptul că voi revedea locurile preferate, decât de însăși ideea că sunt aproape de adevăr.

Luasem corturile, astfel, chiar în prima noapte ne-am oprit pe malul unui râu de munte. Am asamblat totul și am aprins rugul.

Dio privea spre cer, ținea în mână o cană cu cafea, după care, fără să întoarcă privirea spre mine, zice:

— De ce tatăl tău nu se recăsătorește?

— Nu știu, i-am zis că nu am nimic împotrivă, ar fi bine să aibă o persoană dragă alături.

— E un bărbat simpatic, plus la toate, arată tânăr.

— Îl simpatizezi? întreb eu sarcastic.

— Doar ca personalitate.

— Într-adevăr, e minunat. Pe lângă faptul că arată bine și că e un om de succes, are un caracter deosebit. Este atent, grijuliu și sincer.

— Cândva ziceai că e rece cu tine.

— Rece? Nu ar fi trăsătura potrivită, de fapt simt o oarecare distanță... mă ține la distanță de parcă s-ar teme de ceva. Frica nu caracterizează un om asemeni lui, însă pentru mine mereu își face griji, e total împotrivă ca eu să devin detectiv.

— E o profesie periculoasă, îl înțeleg.

— De ce întrebi?

— Îți amintești, mi-ai arătat poza cu mama ta?

— Da.

— Mi-a părut că am văzut-o zilele precedente.

— Poftim? E imposibil. A decedat. Unde ai văzut-o? Cum arăta?

— Simplu, am văzut-o ieșind dintr-un restaurant.

— Ești sigur că era ea? Poate doar seamănă, poza e veche, pe atunci era tânără.

— Andana, știi și singură ce memorie bună am la fețele oamenilor. Apoi, am analizat și mi-am dat seama că multe lucruri nu se leagă. Tații noștri prietenesc de ani buni, tatăl tău adesea venea la noi în vizită, dar niciodată nu a menționat că are familie, că are copil, ba din contra, mă privea și-i zicea tatălui meu că dorește un copil, iar noi doi suntem practic de aceeași vârstă. Mi-am amintit cum discutau cu mulți ani în urmă despre cineva dispărut, despre o fată, tatăl tău. Mereu spunea: *O voi găsi cu orice preț, e imposibil să fi murit, nu cred*.

— Putea fi vorba despre cineva dispărut, e specific profesiei, nimic nou.

— Bine, dar de ce nu zicea nimic de tine și mama ta? De ce nu ai prieteni? De ce brusc ați apărut în casa din vecinătate? De ce nu-ți amintești nimic?

— Uite, hai să o luăm de la capăt. Am deschis ochii și mă aflam în spital, nu știam absolut nimic, aveam impresia că mi-e capul gol. Lumina lămpii îmi bătea în față, doream automat să-mi pun mâna la ochi, anume atunci am simțit acea presiune creată de atingerea altui corp, tata mă ținea de mână, dormea alături de mine. Deodată inima a bătut mai tare, îmi era aproape, văzându-l, mă simțeam în siguranță. Nu l-am recunoscut, lumea din jur era străină pentru mine: orice om, mișcare, formă sau sunet. Iar când i-am văzut ochii am

înțeles cât de fericit era că trăiesc, că am rămas vie.

Nu sunt în stare să-i spun adevărul lui Dio, asta mi-am zis în gând.

— Probabil că ai dreptate, dorește să te apere de un adevăr dur. Atâta timp cât nu te deranjează, e în regulă.

— Trebuie să recunosc, când priveam poza mamei nu simțeam nimic, de parcă vedeam un om străin.

— Vrei să-ți cunoști trecutul?

— Da, dar nu acum, nu știu cum să explic, parcă mă macină ceva, însă nu e legat de părinți. Visez un tânăr în fiecare noapte, ba mai mult, seamănă leit cu tata în tinerețe, acesta îmi sugerează indicii pentru a o găsi mai rapid pe Mia, a zis că o cunosc într-o oarecare măsură și dacă îi voi vedea chipul, voi înțelege tot ce se întâmplă.

— Andana, visele sunt doar o iluzie, nu știu dacă merită să crezi.

— Oricum, tot ce mi-a spus este adevărat, deși nu înțeleg un lucru, a zis că Mia nu e mama mea și că el nu are copii.

— E tânăr în vis?

— Da.

— Atunci e clar că nu are copii. Totuși, insist să afli adevărul despre trecutul tău și mai puțin să te gândești la vise.

Capitolul 23. Vis alb-negru

E noapte, mă aflu în tren și privesc pe geam. Afară plouă. Geamul e aburit. Nu văd decât un negru spălăcit, ascuns după sticlă.

Trenul merge repede, aud vântul de afară, însă nu mă sperie, și în pofida faptului că merg înainte, nu doresc să aflu unde anume. Ce contează? Acolo mă voi afla eu. E suficient. Dar el? Mă gândesc la el și doresc să apară, deși știu că are să vină și-l aștept răbdătoare.

Se aude un pian, întorc capul, dar nu văd decât scaune goale, mă ridic și mă îndrept după sunet, nici urmă de pian. Aud un glas ce vine din spate:

— Ce cauți?

— Doamne, m-ai speriat.

Era Lorand.

— Pianul, nu-l auzi? Doar că nu înțeleg unde se află.

— Nu e în tren, e pe malul oceanului.

— Și cum de pot să-l aud aici, dacă e pe malul oceanului?

— Suntem aproape de ocean, acuș coborâm.

Într-adevăr, am coborât pe o plajă nemaipomenită. Ploua încet, valurile deveneau din ce în ce mai mari, iar sunetul clapelor de pian parcă descria sentimentele oceanului.

Aveam pe mine un cardigan mare și moale ce mă încălzea. Mi-am scos mâinile din buzunare și-am fugit în întâmpinarea valurilor, simțindu-mă ca un copil care vede pentru prima dată oceanul. Mă învârteam, cu mâinile îndepărtate și privirea spre cer, ascultam valurile și savuram cum picăturile de ploaie cădeau pe fața mea.

Lorand mă urmărea, iar mie îmi plăcea să fiu urmărită de el. Începeam să observ asemănări între el și tata. Aveau aceeași privire, aceleași gesturi, chiar și cuvintele se asemănau. Mă preocupa o întrebare: *Mă îndrăgostesc în vis sau mă îndrăgostesc de un vis?*

— Andana, îmi pronunță încet numele.

— Da?

— Îți place numele tău?

— Îmi place, de ce întrebi?

— Așa, pur și simplu. Ai vrea să cânți la pian?

— Nu pot cânta, n-am luat lecții de pian.

— Încearcă.

Ne-am apropiat de pian și am luat loc în fața lui. Mi-am pus degetele deasupra clapelor și am verificat sunetul acestora pe rând, după care am încercat ceva mai mult și am reușit. Cântam.

— Andana, zice încet el.

Simțeam că ceva îl macină, simțeam după privirea sa.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

— Am să lipsesc ceva timp.

— Ce? De ce?

— Am să revin, să nu-ți faci griji, dar până atunci află-ți trecutul, dacă nu, ți-l arăt eu.

M-a sărutat pe frunte, fix ca tata și a dispărut.

Capitolul 24. Realitate

Râul curgea printre pietre, m-am trezit cu un sentiment de dezamăgire și nostalgie, totuși începea să îmi fie frică de mine, de trecutul meu și de adevărul care se ascunde după această minciună evidentă.

Adesea nu ai nevoie de adevăr, cât de mult nu ai dori să-l descoperi, frica mereu e superioară, căci niciodată nu știi ce vei descoperi sau pe cine.

La întoarcere, se făcuse deja noapte, mergeam ambii cu viteză, nu știu la ce se gândea Dio, dar ambii eram confuzi. Ceea ce am aflat nu avea vreo explicație, era una, dar acea unică explicație producea mai multe întrebări decât ne-am fi așteptat.

Dio era aproape de adevăr, probabil mai aproape decât mine, căci eu mă implicasem emoțional, iar el rațional. Numai rațiunea știe să învingă în asemenea cazuri.

N-am surprins momentul, clipa în care Dio a făcut ceva greșit, în fața mea s-a produs un accident, am văzut cum motocicleta lui Dio a zburat în aer, nu țin minte nimic, doar cum mă rugam să nu moară.

Urăsc spitalele, da, le urăsc. Mereu când ajung între acești pereți albi mă apucă groaza. Mi-e frică de oamenii în halate albe și mi-e frică de ce ar putea face ei cu un om: să-l salveze sau să-l distrugă.

Dio se afla pe masa de operație, probabil atunci mi-am dat seama cât de important este el pentru mine. Ce m-aș face fără Dio? Fără unicul și cel mai bun prieten.

Pe coridor apar tata și domnul Affleck, se apropie în fugă de mine:

— Unde e? Ce e cu el? Ce s-a întâmplat? întreabă domnul Affleck.

Din fericire, în acel moment a ieșit doctorul din sala de operație și el a răspuns la întrebări. Nu doream să vorbesc.

— E viu. Asta contează acum.

M-am ridicat și am plecat. Nu mai avea importanță unde, voiam să plec, oricum Dio va dormi câteva ore bune. Peste puțin timp tata a venit după mine, eram acasă și îmi făceam bagajele.

— Ce faci?

— Îmi povestești tu adevărul? Sau să-l povestesc eu? Poate o

facem pe rând și vedem dacă totul coincide?
M-a privit speriat, s-a așezat pe pat și a început să povestească.

Toamna e anotimpul cel mai frumos pentru a te îndrăgosti, zic asta din motiv că anume toamna m-am îndrăgostit de Mia.
Am văzut-o într-o librărie, era cu o prietenă, dar se deosebea, avea ceva aparte. Sunt sigur că alții ar trece pe alături fără să o observe, din fericire pentru mine. Doream s-o cunosc, ba mai mult, eram sigur că o voi cunoaște, că va fi o zi în care o voi cuprinde și o voi privi de aproape. Atunci când două persoane se implică într-o relație, de fapt, își legalizează dreptul de a se apropia unul de altul fără teamă. Suntem într-o relație, am dreptul să te iau de mână, nu trebuie să cred că dacă mă apropii de tine și te cuprind sau te sărut, voi primi o palmă.
Da, toată ființa mea cerea acces la acel drept, doar al meu. În ziua respectivă nu m-am apropiat de Mia, o urmăream, așteptam să fie singură și să apar atunci când va avea nevoie de mine.
Timp de o săptămână am aflat cum o cheamă, ce vârstă are și că e pasionată de pian. Nu știam cum sună vocea ei. Până atunci niciodată nu am crezut că vocea are o asemenea semnificație. Când îți place un om totul te interesează, chiar și neajunsurile, chiar și cele mai mici detalii.
Trebuia să mă bucure sau să mă întristeze faptul că ea nu avea nevoie de ajutor? Bicicleta nu se defecta, pungile de la magazin nu se rupeau, băieții nu o curtau fără voia ei. Nimic, nici cel mai banal și neașteptat lucru nu s-a întâmplat.
Mia se afla lângă un copac înalt și privea în sus, chema un pui de pisică să coboare. La început doar priveam, îmi plăcea să o văd alarmată.
Zâmbeam involuntar.
— Ai nevoie de ajutor? m-am apropiat.
Mia mi-a aruncat o privire fugară după care a zis:
— Da, vă rog, acest pui de pisică a urcat prea sus.
Peste zece minute, Mia ținea în mâini puiul de pisică.
— Vă mulțumesc mult!
Îmi cer iertare, aș putea să aflu cum te cheamă? Apropo, nu e nevoie să te adresezi atât de formal.
— Mia. Pe tine?
Da, e altfel când auzi numele rostit de ea.
— Lorand, îmi pare bine să te cunosc.
— Asemenea.
După care pur și simplu a plecat.

De atunci ne întâlneam din ce în ce mai des, întâmplător, credea ea. După care întâlnirile noastre deveniseră ceva programat și bine gândit. Am obținut dreptul mult dorit. Eram împreună și ne iubeam, la sigur era iubire. Acum, peste douăzeci de ani știu că ne-am iubit cu adevărat.

Trăiam în lumea noastră și ne trăiam povestea, nu afișam public relația și nu ne cunoșteam familiile, pur și simplu, savuram momentul. Până în ziua în care a dispărut.

Chiar în ziua dispariției urma să ne vedem, o așteptam la locul nostru, și anume la podul de la ieșirea din localitate. De la locul în care și-a luat rămas bun de la Ella până la pod, era numai un kilometru. Doar unul. Acel kilometru mi-a furat fericirea.

La început crezusem că se reține la lecția de pian, după care m-am gândit că poate a avut o urgență acasă, abia a doua zi am aflat că tot orășelul o căuta. Mia dispăruse.

Unchiul meu era detectiv, l-am implorat să se implice și să mă includă în echipă, i-am povestit tot ce știam. Mai lucrasem cu el și mă consideram pregătit, aveam încredere în propriile puteri, dar cel mai important, doream cu orice scop să o găsesc.

Echipa era formată din trei persoane: unchiul Daniel, eu și un tânăr stagier, de seama mea, John Affleck. Da, astfel l-am cunoscut pe tatăl lui Dio, acea întâlnire fusese doar începutul unei lungi prietenii. De fapt, unchiul Daniel s-a implicat mai puțin, mai mult eu cu John eram în căutarea Miei, nu aveam încredere în poliție.

Dispariția Miei fusese cea mai discutată temă timp de câteva luni. Anume la interogatoriu am cunoscut-o pe Ella, prietena Miei. Nimic util nu am aflat, numai ceva deja cunoscut de mine: ora la care începe lecția de pian, ora la care se termină. Bine, dar ce a urmat după? Ce ascunde acel kilometru, ce ascund oamenii care trăiesc în casele situate pe acel kilometru.

În miezul zilei, și nu într-o zi în care o bună parte din oameni sunt la serviciu, ci anume într-o zi de odihnă, în care copiii ies să se joace în curte, bărbații au grijă să tundă iarba, iar femeile au timp pentru a citi o carte. Cum e posibil ca nimeni dintre acești oameni să nu observe răpirea unei tinere în plină stradă?

Am bătut la fiecare casă situată pe acea stradă, am vorbit cu maturi și copii, cu doamne care tricotează stând la soare și cu bărbați care udă cu grijă iarba. Nimic. Nimeni nu o văzuse, de parcă s-a dispersat în aer.

— Oprește-te! i-am strigat. Nu-mi mai povesti, ajunge.

Am luat cheile și am fugit în grabă din casă. Trebuia să-l vizitez pe Dio, dar am ezitat. Știam și nu știam unde merg, am mărit viteza astfel încât să ajung până se înserează în orășelul natal al Miei. În

drum am zărit podul, locul lor de întâlnire.

Ajunsă în fața caselor ce arătau practic la fel, priveam îndelung drumul pustiu, îmi imaginam cum arăta această stradă cu douăzeci și patru de ani în urmă. Pas cu pas m-am apropiat de o casă gălbuie cu etaj și mansardă. Gardul ce cândva era alb, devenise niște bucăți de lemn putred. Prin crăpăturile trotuarului ce ducea spre casă, se vedea iarba crescută.

Într-o localitate pustie, pe o stradă pustie, în fața unei case pustii se afla o tânără care se simțea mai pustie decât toate luate la un loc. Timpul trecea, deja era noapte, iar eu tot stăteam în fața acelei case.

La spatele meu s-a oprit un automobil, urmăream sunetul pașilor ce se apropia de mine, dar nu m-am întors. Era alături.

— Știam că aici vei veni.

— Cât de banal, zic eu. Mia se afla într-o casă situată pe această stradă.

— Da. Vrei să intri?

— În subsol ... acolo o ținea?

— Da. Acolo.

— Cum ai aflat, când?

— După decesul lui.

— După practic douăzeci de ani?

— Da.

— Nu doresc să intru. Hai la Dio.

— Ești sigură?

— Da.

Tot drumul în mașină nu am închis un ochi, priveam geamul și vedeam doar întunericul, ceea ce vedeam și din tren, în vis, căci afară ploua. Mi se făcuse dor. Enorm. Doar că somnul nu mă prindea.

Era dimineață devreme când am ajuns la spital. Tiptil m-am apropiat de patul lui Dio și îl priveam. Eram fericită că e viu. Încet, somnul m-a cucerit.

Capitolul 25. Vis alb-negru

Patru pereți lipiți între ei în formă de pătrat, lipsește ușa și geamul, dar e lumină, pereții sunt de un alb de nedescris. Pe fiecare perete este atârnat câte-un tablou negru. Patru tablouri negre pe patru pereți albi.

Mă apropii și pun mâna, e doar o pânză, neagră. Jos este vopsea albă și pensule, le iau și încep să pictez. De ce are nevoie un om?

Pe prima pânză arunc niște linii albe, verticale. Reprezintă clapele unui pian. Am nevoie de muzică.

Pe a doua pânză pictez niște linii orizontale, creând niște trepte albe. Doresc să ajung cât mai sus.

Pe a treia pânză pictez un cerc. E luna. E plăcut să știu că noaptea mai este cineva treaz ca mine. Probabil îmi e frică de singurătate.

Pe a patra pânză nu pictez nimic. Am nevoie de viitor.

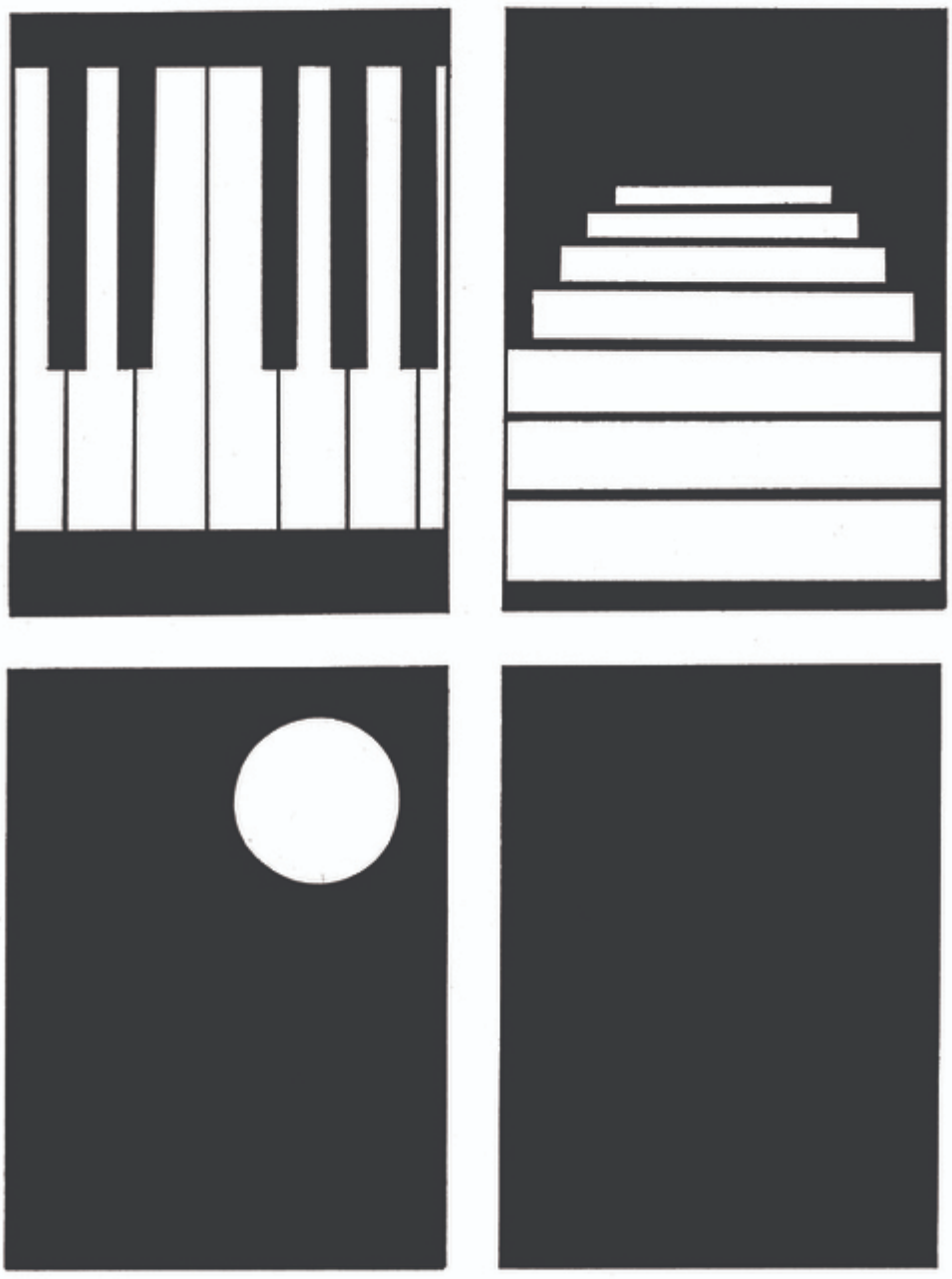

— Eram sigur că pe a patra nu vei picta.

M-am întors și l-am privit. Voiam să plâng, dar nu am plans. Am zâmbit, un zâmbet cu ochi triști.

— Știam că vei apărea.

— Probabil e ultima dată când vin.

— Nu am nevoie de speranțe, știu că e ultima dată.

Ne-am așezat pe podea, vizavi de tabloul ce reprezenta clapele pianului.

Cum oare e posibil să fi uitat să cânt la pian? După ce m-am trezit a dispărut această pasiune de parcă nici n-a existat.

— Era o pasiune veche, Andana.

— Îți place numele meu? l-am întrebat zâmbind. Mi-am strâns buzele cu putere.

— Da, ai ales un nume frumos.

— Și neobișnuit...

— Ca tine, mi-a zâmbit.

— Povestește-mi. Te rog.

Ar fi banal să zici că doi oameni s-au plăcut de la prima vedere, dar în cazul nostru anume banalitatea respectivă e adevărul.

Mia și Lorand. Doi oameni diferiți. Ei îi plăceau rochițele roz, fundițele, cărțile și cânta la pian. Lui nu-i plăcea să citească, deși era un tânăr curios și avea cunoștințe în diverse domenii, era pasionat de motociclete, viteză și purta geacă neagră de piele.

Cerul și pământul s-au plăcut reciproc, poate din acest motiv au creat ceva divin. Fiecare avea spațiul său și individualitatea sa, astfel întruchipând viața.

— Mia, hai să fugim, să ne căsătorim.

— Ai înnebunit? Suntem prea tineri.

— Și ce dacă? Oare tinerețea înseamnă limite?

— Limite? În niciun caz. Faptele prezentului sunt reflecția viitorului. Trebuie să ne terminăm studiile. Totul în viață, totul în viață se face succesiv, hai să nu sărim treptele importante din viața noastră.

— Viitorul nu e garantat. La magazin acesta nu se vinde.

— Nu fi pesimist, te rog.

— Dar e adevărat.

— Lorand, cred în viitorul meu, chiar cred. Și ideea că acesta mâine ar putea să dispară din viața mea, nu mă convinge să trăiesc irațional prezentul, căci prezentul în sine reprezintă viața.

— Căsătoria cu mine e un pas irațional?
— Pentru moment da, am doar șaptesprezece ani.
— Bine, descrie ce planuri ai, cum îți vezi viitorul.
— Vreau să absolvesc școala, să urmez o facultate, apoi mă voi gândi la căsătorie.
— Te voi aștepta.
— Nu am nevoie să mă aștepți, îmi doresc să trăim orice moment, să creștem împreună și să ne construim viața, una frumoasă.
Mia știa bine ce dorește de la viitor, Lorand știa că o dorește pe Mia în viitorul lui. Evident, Lorand nu avea de câștigat. Să-ți încredințezi viitorul unui singur om e cea mai mare greșeală pe care o poți comite.
Așteaptă lovitura acolo unde doare mai tare. E o regulă a vieții. Lorand n-a așteptat-o, dar a primit-o, căci Mia a dispărut după șapte zile de la discuția respectivă.
Treizeci și opt de case se aflau pe strada unde dispăruse Mia. Lorand, unchiul său, domnul Daniel și John Affleck, investigau acest caz.
— Sunt sigur că cel puțin un localnic din aceste treizeci și opt de case a văzut-o pe Mia, îi zice Lorand lui John.
— Oamenii sunt orbi în ziua de azi, preocupați de propria persoană, dar sper că vom afla câte ceva. Cine trăiește în prima casă?
— Familia Duckens, au un fiu de cinci ani. Doamna Duckens este casnică, are o pasiune aparte pentru grădinărit, motiv pentru care petrece mult timp afară. Privește cum este amenajată grădina din față, cu multe flori și diverse decorații pentru grădină, așa că probabilitatea să fi văzut ceva e mare.
— Hai să mergem.
— John a bătut la ușă și s-a prezentat odată ce în întâmpinare a ieșit doamna Duckens care deschise ușa:
— Cu ce vă pot ajuta?
— În ziua de sâmbătă, șaptesprezece iulie, în jurul orei 14:15 pe aici a trecut domnișoara Renaldi, iată poza. Nu ați văzut-o?
— La ora 14:15? Îmi pare rău, dar eram cu toată familia în fața televizorului, urmăream discursurile candidaților la postul de președinte.
— Vă mulțumim mult! a zis John. După care m-a privit și mi-a spus:
— Am și uitat că în curând sunt alegerile.
— Da, și eu. Plus la toate nu am televizor acasă, nu sunt la curent cu astfel de amănunte.
— În următoarea casă locuiește doamna Anderson, are șaizeci și

șapte de ani, locuiește singură.

Au întors ambii capul spre casă și au văzut în depărtare cum cineva îi urmărește din interior.

— Lorand, aici avem șanse ceva să aflăm.

Au traversat strada și au bătut la ușă. S-au prezentat după care au întrebat:

— În ziua de sâmbătă, șaptespreze iulie, în jurul orei 14:15 pe aici a trecut domnișoara Renaldi. Iată poza, nu ați văzut-o?

— Nu, n-am văzut nimic. La ora aceasta îmi fac siesta.

— Dar acum e aceeași oră, doamnă, a intervenit Lorand.

— Și ce dacă? Azi nu am somn.

— Vă rugăm, chiar și cel mai mic detaliu contează, zise Lorand.

— Am zis că nu am văzut nimic, plecați! a ridicat vocea doamna Anderson, după care le-a trântit ușa în nas.

Dintre cele treizeci și opt de familii, cinci erau plecate la acel moment. Optsprezece familii dintre cele treizeci și trei urmăreau televizorul. Alte patru familii se aflau împreună cu copiii localnicilor la ziua de naștere a surorilor Mullins, împliniseră șapte ani și părinții acestora organizaseră în spatele curții o serbare. Rămăseseră unsprezece case, printre care și casa doamnei Anderson.

Domnul Ruth, pensionar, fost genetician. Locuia singur. Avea o casă îngrijită și curată. Ne-a invitat în casă și ne-a servit cu câte un ceai. Era respectuos și vorbăreț.

— Domnule Ruth ați putea să ne povestiți ceva despre sâmbăta din șaptesprezece iulie?

Îmi pare rău, dar nu am observat nimic suspect, citeam. Doream să citesc în curte, dar copiii făceau prea multă gălăgie și am intrat în casă. Știu că mulți vizionau dezbaterile politice, a întors capul spre televizor, doar că nu-mi place politica.

— Bine, vă mulțumim mult!

Doream să plecăm, dar domnul Ruth a intervenit:

— Știți, orășelul nostru este unul liniștit. La fel și această stradă. Oamenii sunt calmi și binevoitori.

— Chiar și printre cei mai buni oameni se poate ascunde un monstru! a zis John.

— De acord, dar îmi cunosc vecinii. Cui i-ar fi trebuit o adolescentă? Toți au familii, copii. Da, suntem și câțiva pensionari pe-aici, dar nouă pentru ce ne-ar trebui un copil? I-am crescut pe ai noștri, iar acum ne trăim liniștit viața.

— Bine, dar aici locuiesc doi frați, Michael Levy de douăzeci și șapte de ani și Tom Levy de treizeci și unu de ani. Aceștia cu siguranță ar avea motive.

— Sunt doar niște tineri. Au venit de curând aici din cauză că

doamna Levy, mama lor a decedat și i-au moștenit casa. Tinerii au decis să își deschidă o afacere în orășel.

— Afacere ziceți, a intervenit John. Prostituția sau traficul de organe tot e o afacere.

— Vai, nu vorbiți asemenea lucruri îngrozitoare. Tinerii doresc să deschidă o patiserie, sunt bucătari.

— Par niște sfinți acești frați, zise John, dar acuș vom vedea noi.

Ieșind din casa domnului Ruth, care era a treia casă din dreapta, ne-am îndreptat practic în celălalt capăt, pentru a discuta cu frații Levy. Doi tineri bruneți, înalți și amabili.

Ne-au invitat la terasa din spatele casei și ne-au servit cu câte o băutură răcoritoare.

— Îmi puteți zice unde ați fost pe data de șaptesprezece iulie în intervalul dintre orele două și trei după-amiază? întrebă John.

— Eu am rămas acasă, lucram asupra meniului, iar Tom era plecat la cumpărături, răspunde Michael.

— Să înțeleg că nu ați văzut pe nimeni în acea zi, nici pe domnișoara Mia?

— Nu. Deși Tom a revenit acasă la ora 14:27, am memorizat bine timpul, căci trebuia să mai aștept trei minute pentru a scoate carnea din rolă.

— Domnule Levy, nu ați observat nimic straniu pe drum? m-am adresat lui Tom.

Aceasta e și problema, nu am observat nimic. Absolut. Poate că tânăra nici nu a trecut pe aici? În acea zi, prietena mea a venit la mine, am stabilit să ne vedem pe la ora două jumătate după-amiază, doar că eu am întârziat. Ea venise din direcția opusă și a ajuns la ora stabilită, dar nu văzuse pe nimeni.

— Stați, întâmplător nu avea o rochie cu imprimeu roșu? am întrebat.

— Da, de unde știți?

— Mă aflam lângă pod, în acea zi, la ora respectivă, într-adevăr am văzut-o pe acea domnișoară în trecere.

— Bine, vă mulțumim pentru ajutorul acordat. O zi bună!

Rămași doar noi doi, John m-a întrebat:

— Îi crezi?

— Nu știu, dar am văzut-o.

— Uite, putea fi totul înscenat. Michael rămâne acasă, sub pretextul că lucrează la meniu. Tom pleacă la magazin, când de fapt se află în celălalt capăt al străzii, așteptând-o pe Mia. Iar prietena lui Tom special vine din alt capăt al străzii.

— Ai uitat un amănunt.

— Care?

— Nimeni în afară de Mia și mine nu știa că ea va trece anume pe acolo sâmbăta, de regulă trecea duminica.

— Dar totul e planificat. Anume în ziua când are loc o zi de naștere astfel încât copiii să nu zburde peste tot. Tot în acea zi la televizor se difuzează ca înainte de alegeri discursurile candidaților la postul de președinte, iar noi știm că o bună parte urmăresc aceste noutăți politice.

— Da, ziua e aleasă potrivit, însă cred că a fost o coincidență.

— La ce te referi?

— Consider că răpitorul a decis brusc, pe loc, să o răpească pe Mia. Simplu, avea această posibilitate.

— N-are sens.

— De ce nu? Uite, Ella a văzut-o pe Mia ultima dată la ora 14:15, iar prietena lui Tom Levy la ora 14:25 era deja la celălalt capăt al străzii. Deci zece minute. Totul s-a produs brusc.

— Lorand, zece minute nu e atât de puțin precum crezi tu. Pentru o asemenea răpire, fără martori, e nevoie de un plan bine gândit. De unde știi că Mia nu a zis nimănui că urmează să vă vedeți?

— Ea nici Ellei nu i-a zis acest lucru. A spus doar că dorește să se plimbe puțin, prelungind traseul.

— Unicul lucru pe care l-am dedus este însuși faptul că cel mai probabil a fost răpită în regiunea primelor cinci case. Cinci din partea dreaptă și cinci din partea stângă, în total zece case.

— Așa reiese. Urmează să discutăm cu fiecare în parte. Din nou.

— Doar că în acele zece case locuiesc familii cu copii sau pensionari. Nimeni dubios, nimeni care ar avea drept scop să răpească o adolescentă.

— Noi nu cunoaștem scopurile fiecăruia.

— Ai presupuneri?

— Da.

În următoarele zile am discutat din nou cu cei zece localnici, șase familii cu copii și patru pensionari. Doamna Anderson fusese cea mai bizară, părea nebună într-o oarecare măsură, dar însuși faptul că abia putea merge, o excludea din lista suspecților.

— Dacă se preface? a întrebat John.

— Am fost la spital și am analizat starea ei de sănătate, nu se preface.

Domnul Ruth era inteligent și foarte amabil. Probabil anume această amabilitate m-a deranjat vizibil, presupunând că este o prefăcătorie. Plus la toate, ordinea și perfecționismul care îl caracterizau, făceau să apară mai multe semne de întrebare.

Fiind în ospeție la el împreună cu John și unchiul Daniel, am observat cum ne analiza. Ne adresa mai multe întrebări, decât noi

domnului Ruth, și, la fel, primea mai multe răspunsuri:

— Biata fată, câți ani avea?

— Șaptesprezece, a răspuns unchiul Daniel.

— Îmi pare rău, sper că o veți găsi.

O vom găsi! am zis.

Îl priveam drept în ochi.

Ochii sunt ceva aparte, ei nu fac parte din corp, pe ei nu-i poți controla. Căutam răspuns în ochii lui și l-am găsit, îi era frică.

Eram sigur că știe unde e Mia. L-am urmărit zile și nopți, studiam ce cumpără, de unde, absolut orice. Căutam motive, căutam dovezi, dar nu găseam. Am fost de zeci de ori în acea casă, dar n-am găsit nimic. La un moment dat am acceptat că am greșit.

Trecuse un an, doi, trei, douăzeci. Mia pur și simplu dispăruse, iar eu o căutasem neîncetat.

Din cauza ei am decis să devin detectiv, lucram în acest domeniu, analizam din nou cazul ei, însă fără vreun rezultat. Intram fără voie în casa domnului Ruth și căutam, dar în zadar.

Urmăream soarta localnicilor, doamna Anderson a murit la trei ani după dispariția Miei. Frații Levy au plecat în alt oraș și au deschis mai multe patiserii. Surorile Mullins au intrat la facultate. O mulțime de familii au părăsit casele, orășelul se stingea. Domnul Ruth a mai trăit încă mulți ani, vreo douăzeci.

Când am aflat de moartea lui, i-am convins copiii să-mi vândă casa, am propus o sumă pe care nimeni în viața lui nu le-ar fi oferit-o pentru acea casă. Mi-au lăsat toate lucrurile domnului Ruth.

Am răscolit toată casa, în deplină libertate, l-am chemat pe John cu mine. Orice obiect, orice colț a fost studiat amănunțit. Am găsit în interiorul unuia dintre dulapuri o secțiune ascunsă, acolo se afla un album cu poze și cu notițe. Pe fotografii era Mia.

Mia în decursul a douăzeci de ani. Neschimbată absolut deloc. Credeam că e o nebunie, că nu poate omul arată exact la fel douăzeci de ani, imposibil.

— Posibil. Când ai văzut-o, a fost posibil, am zis.

— Da. Domnul Ruth făcea experimente pe ea, astfel nu îmbătrânea. Mă uram, de-atâtea ori am fost în acea casă, știam că e el, doar că dovezile... De ce oamenii mereu au nevoie de dovezi? De ce acestea contează atât de mult? Sunt atât de multe lucruri pe care le știi de la sine...

— N-ai să mai vii? În vise...?

— Nu.

— Îmi va fi dor.

— Sunt alături în viața reală.

— Știu.

— Visele alb-negru au fost o consecință a experimentelor.
— La început le uram.
— Dar am apărut eu.
— Și am început să le îndrăgesc.

Capitolul 26. Realitate

Dio m-a trezit. Dormisem mult, probabil pentru prima dată dormisem atât de mult. Am ridicat capul și l-am privit, zâmbea, trebuie să recunosc că avea un zâmbet fermecător.

— Cât e ora? întreb.

— Trecut de amiază.

— Vorbești serios? Eram obosită, doar atât.

— Te cred. Ai fost noaptea trecută acolo?

— Da, dar n-am intrat, am venit aici.

— Știi, aștept să-mi povestești totul.

Am zâmbit. Doream să-i povestesc, să fiu sinceră.

— Cu ce încep?

— Cu sfârșitul.

— Am găsit-o pe Mia.

— Știu. Am zâmbit ambii. Povestește.

Când m-am trezit după presupusul accident, eram amnezică. Nu-mi aminteam nimic, nu știam cine sunt și unde mă aflu. Vedeam doar niște pereți albi și diverse aparate.

În salon a intrat un domn înalt, frumos, foarte frumos. Mi-a plăcut de el din prima clipă. S-a apropiat și m-a privit cu mare drag.

— Salut, cum te simți?

Am presupus că nu știe cum să înceapă discuția, motiv pentru care a început cu o banală întrebare.

— Salut, bine, doar că... mm, scuzați... dar cine sunt eu? Aș întreba unde mă aflu, dar întrebarea nu are sens dacă nu cunosc întâi de toate cine sunt.

— Ești fiica mea, ai avut un accident în urma căruia ți-ai pierdut temporar memoria. Nu-ți fă griji, îți vei reveni.

L-am privit puțin tăcută, aveam față de acest bărbat un sentiment de simpatie, nu-l vedeam drept tată.

— Numele meu?

— Andana.

Din nou am tăcut. Și numele îmi era străin, după care m-am gândit că aceasta ar însemna o amnezie totală.

— Cum s-a întâmplat accidentul?
— Erai la volan și te-ai lovit cu mașina într-un copac.
— A mai suferit cineva în urma accidentului?
— Nu, erai singură pe traseu. Era noaptea, ceață, ai pierdut controlul.

Am privit în jur, analizam odaia în care mă aflam. Un pat, o noptieră, niște aparate, un geam mare și-un televizor. Nu erau poze, flori, baloane, fructe, haine, nimic. Gol.
— De ce ești doar tu aici?
— Ar mai trebui să fie cineva?
— Păi, te am doar pe tine?
— Da.
— Trist. Câți ani am?
— Optsprezece.
— Sunt matură.
— Ești încă mică, mi-a zâmbit.
Era îmbrăcat într-un costum negru, avea cravată neagră. Mi se părea că nu este un bun actor, simțeam căldură, totodată, simțeam și distanță. Mă privea, dar aveam impresia că e în căutarea altcuiva.
— Ce profesie ai?
— Sunt detectiv.
— Asta ce înseamnă?
— Caut oameni dispăruți.
— Oamenii dispar?
— Da.
— De ce? Unde?
— Adesea sunt răpiți de către alți oameni. Oriunde.
— Mergem acasă?
— Vrei acasă?
— Da.
A zâmbit, m-a sărutat pe frunte și a zis:
— Să mergem.
În fața mea se afla o ușă străină, dar el mi-a deschis-o și a zis că aici se află casa mea. Am intrat, nu din cauză că doream să aflu ce se află după acea ușă, dar doream să-l aflu pe el.
Urcasem scările, a urmat un coridor îngust după care am intrat în odaia mea. Nu semăna cu odaia unei adolescente de optsprezece ani, totul era prea curat, prea la locul său. Nimic abstract lipit pe pereți, nimic nu era agățat de oglindă, pe noptieră. M-am apropiat de dulap, acolo erau niște rochii roz, albastre, fără mult gust.
— Sunt ale mele? Am întrebat.

— Da.
— Nu cred. Am răspuns cu o privire serioasă.
— Nu-ți plac?
— Păi, sunt hainele mele sau sunt haine luate special pentru mine?
— A doua variantă.
— Am locuit în odaia respectivă?
— Nu. Nu ai locuit cu mine până la accident.
— Dar cu cine?
— Cu bunica ta.
— Și ea unde e?
— A decedat.
Ar fi trebuit să plâng, dar nu am plâns.
— Accidentul și decesul bunicii au vreo legătură?
— Da. Ai avut accidentul atunci când ai aflat vestea.
— Dar mama?
— A murit la naștere.
— Ai o poză cu ea?
— Da.
S-a apropiat de noptieră și a scos de acolo o fotografie veche pe care erau doi tineri care pozau în spatele unui monument arhitectural.
Tânăra avea părul ondulat, de o culoare mai închisă, ochi rotunzi și zâmbet larg. Era frumoasă. Pe dânsul mai greu l-am recunoscut, s-a schimbat.
Am tăcut și am pus poza la loc.
— Am terminat școala?
— Da.
— Bine, și acum cu ce mă voi ocupa?
— Păi, îți vei alege o profesie și vei merge la facultate.
— Dar, cu memoria, ce să fac?
— S-a apropiat și și-a pus mâinile pe umerii mei.
— Sunt sigur că în curând o vei recăpăta.
M-a sărutat pe frunte, al doilea sărut.
— Eu mă duc să pregătesc cina, iar tu acomodează-te.
Odată ce am rămas singură cu noua mea odaie, am început s-o analizez mai amănunțit. Garderoba mi se părea îngrozitoare, totuși mi-am ales din acele rochii una mai puțin înflorată. Faptul că odaia părea pustie, într-o oarecare măsură, mi-a plăcut. Peste geam se vedea grădina din spatele casei, cu iarbă verde, un copac mare și un bazin.
Coborând scările, am observat o masă pe care era aranjată mâncarea. Am numărat opt scaune.

— Opt scaune pentru un singur om e cam mult. Sau mai locuiește cineva aici?

— Am procurat recent casa, pentru noi doi. În apropiere locuiește prietenul meu.

S-a așezat la masă și mi-a indicat să mă așez și eu. Stăteam vizavi.

— E o casă prea mare pentru două persoane, am remarcat.

Îți stă bine în rochie.

— Nu prea cred. În drum spre casă am observat că fetele purtau pantaloni, maiouri, cămăși.

— Dorești haine noi.

— Da, dacă e posibil.

A râs și a luat paharul cu vin în mână.

— Sigur că e posibil, mergem după cină prin magazine.

— Minunat.

Eram fericită. Îmi era interesant să văd lumea din jur, să o analizez. Mi-am cumpărat haine de nuanțe închise, prima geacă de piele și prima pereche de pantaloni.

— De ce porți doar haine negre? Pleci la înmormântare?

— Îmi plac. Mai înainte ce purtam?

— Rochii, de genul celora care sunt acasă.

— Dar n-am văzut mai pe nimeni cu așa rochii.

— Da, acum e la modă tot ce ți-ai ales tu aici.

— Nu-ți plac?

— Nu.

Doream să-i plac, dar mai mult doream să mă plac. Așa că am renunțat la rochițe și am ales noua garderobă.

La întoarcere am oprit la o casă din apropiere. Eram încă îmbrăcată în rochie.

Aici locuiește prietenul meu cel mai bun, mi-a zis.

Am coborât ambii din automobil, iar în întâmpinare a ieșit un domn de statură medie, brunet.

— Andana, fă cunoștință, prietenul meu cel mai bun, John Aflleck.

Timidă, am dat încetișor din cap în semn de salut.

— Vai, ce mare ai crescut, a exclamat domnul Aflleck după care ne-a invitat în casă.

Am luat loc pe canapeaua albă ce se afla în camera pentru oaspeți. Țineam mâinile pe genunchi și priveam în jur. Era o casă în care se trăiește, cu tablouri și suvenire, cu becuri ce nu funcționează, cu chei lăsate pe masă, cu obiecte stranii ce te sperie...

Cum stăteam pe canapea, am auzit în apropiere de mine un obiect ciudat, care ilumina, era ceva de genul unui dreptunghi plat, anume atunci, Dio, pentru prima dată ne-am întâlnit. Eu am sărit în sus și am început a țipa, iar tu ai apărut de la spate:

— Ce ai? E doar un telefon mobil.

— Poftim? Telefon mobil?

— Îmi amintesc, zice Dio, te urmăream de ceva timp, erai puțin bizară, dar să știi că-mi plăcuse rochia pe care-o purtai, doar atunci te-am văzut în rochie.

— Tu ai fost cel ce m-a învățat să utilizez telefonul mobil, să conduc motocicleta și să ador călătoriile.

— Ai fost o elevă bună.

Primele luni învățam, analizam și mă acomodam. Îl studiam. Nu-i plăceau schimbările, purta aceleași haine, mânca același fel de mâncare, vorbea la fel, dar mă privea diferit.

Urmăream cum pleacă în fiecare dimineață și așteptam să revină seara. Îmi doream să mă ia cu dânsul, singurătatea nu-mi era pe gust, doar că eu rămâneam.

La început am învățat să gătesc, priveam televizorul și priveam ușa. Îmi plăcea când se așeza la masă, își sufleca cămașa până la coate și-i puteam vedea mâinile. Adoram mâinile lui. Credeam că înnebunesc, că nu e corect ce fac, ce gândesc, ce simt.

La un moment dat, m-am resemnat, am început să petrec zile întregi cu tine, Dio, să trăiesc clipa, nu să aștept. Nu era împotrivă, așa dorea să pară, dar zicea că își face griji pentru mine:

— Andana, e periculos să mergi cu motocicleta!

— Dar te rog, te rog mult de tot. Dio m-a învățat cum s-o conduc. Ce e rău în asta?

— Și dacă nimerești din nou într-un accident?

— Poate-mi voi recăpăta memoria.

— Nu glumi așa. Îți place de el?

Mă privea țintă. Am tăcut. Pentru o secundă am crezut că nu vrea să audă răspunsul.

— Prietenim, tată, doar prietenim.

— E un băiat de treabă!

Nu, nu era ceea ce doream să aud.

— Da, știu, din acest motiv trebuie să ai încredere în noi. Deci, ce zici, îmi procuri o motocicletă?

— Cu o singură condiție!

— Ascult.

— Nu conduci motocicleta noaptea, iar în timpul zilei fără viteză mare!

Se comporta ca un tată care are grijă de copilul său, da, ar fi fost

firesc să mă bucur de acest fapt, doar că eu mă întristam.

Într-una din zile a venit acasă în compania unei femei frumoase. Era elegantă și purta rochie, acea stupidă haină ce lui îi plăcea. Nu părea a fi una dintre colegele sale, nici nu era.

Am înțeles că era o fostă iubită. Aceasta m-a privit încremenită.

— Bună ziua, zic eu.

— Bună, Andana, dacă nu greșesc.

— Nu greșiți.

Mi-a aruncat o privire de sus în jos, iar eu doream s-o arunc peste geam.

— Am venit să-l invit pe tatăl dumneavoastră la nunta mea. Suntem vechi prieteni.

— Un alt loc pentru această invitație nu s-a putut găsi? Prin „vechi prieteni” ce-aveți în vedere?

La acel moment intrase el în odaie și a intervenit:

— Ce ai? Suntem doar prieteni.

M-am întors și mai că plângeam. Am luat cheile de la motocicletă și am trântit ușa.

Știi, nu doream să cred că e tatăl meu. Preferam să cred orice, numai nu asta.

Următoarele luni am răscolit cât de mult am putut atât în trecutul meu, cât și al lui. Documentele mele erau false, numele, viața, nimic din ce a zis nu era adevărat, deci, nu eram fiica lui. Acea presupusă bunică, mama, școala la care aș fi învățat nici nu știau de existența mea, iar accidentul nici nu a avut loc.

De ce eram amnezică? Era altă întrebare la care nu aveam răspuns. În pofida la toate, am continuat să trăiesc împreună cu un bărbat străin, voiam să devin detectiv pentru a avea acces la unele informații, pentru a afla adevărul.

Era evident faptul că-mi va interzice, că se va opune. A motivat că mai întâi trebuie să îmi revin, să-mi recapăt memoria, că e periculos și că nu dorește să mă mai piardă o dată.

Povești, credeam. Deși în fiecare dimineață mă trezeam și doream să-l văd, căutam motive, motivele lui. Găseam doar dezamăgiri.

Nu s-a prezentat drept soțul meu, sau amant, sau iubit, pur și simplu tată. Nicio privire în plus, un cuvânt sau o faptă. Se comporta ca un tată.

Atunci când a venit și mi-a dat acel plic, credeam că în el se află adevărul, din nou m-am dezamăgit. În loc de adevăr să afla o prăpastie, o irealitate. Știi, omul uneori îți oferă tot, dar tu crezi că acestea sunt niște obstacole în fața încercării de a ajunge la adevăr.

O căutam pe Mia și speram că are vreo legătură cu mine,

credeam că este mama mea. Am greșit. Mia eram eu.

Mă căutam pe mine însămi. Și m-am regăsit.

Acesta fusese motivul din care lipseau fotografiile cu Mia, respectiv cu mine. Vizita la doamna Rogers m-a făcut să-mi amintesc totul. La început nu m-a recunoscut, deși a remarcat că semănăm extrem de mult:

— Scuzați, dumneavoastră semănați mult cu Mia.

— Eu? m-am mirat.

— Da, deși au trecut douăzeci și patru de ani, îmi mai amintesc puțin chipul ei. Într-un moment am crezut că am halucinații. Cât de mult semănați...

După care tu, Dio, ai intervenit:

— Întâmplător, nu aveți o fotografie cu Mia?

— Sigur, acuș v-o arăt.

Privirile pe care noi le-am schimbat în acel moment, sunt de neuitat. Eram ambii curioși să o vedem, concomitent ne era și frică, în deosebi mie. În poză nu era Mia, în poză eram eu. Instantaneu mi-am amintit momentul în care am făcut acea fotografie, în plus, era poza pe care o văzusem în vis. Știam că am găsit-o, că Mia sunt eu, dar cum? Cum era posibil să am douăzeci și unu de ani atunci când cu douăzeci și patru de ani în urmă aveam șaptesprezece ani. Cum?

Apoi mi-am amintit.

Era sâmbătă, lecția de pian, priveam mereu la ceas căci știam că la ora 14:40 trebuia să mă văd cu el. Nimic deosebit, mergeam pe drum cu Ella și râdeam, eram binedispuse. De regulă, mă vedeam cu el duminica, dar în acea duminică era ziua de naștere a mamei, așa că am decis să ne întâlnim sâmbătă.

Mi-am luat rămas bun de la Ella și am pornit în întâmpinarea lui. De acea dată am decis să ne vedem la podul de la ieșirea din orășel, nu aveam mult de mers, un singur kilometru. Trecusem de mai multe ori prin acea regiune, mi se păruse bizar că strada era pustie, deși auzeam muzică și voci de copii, totuși nu vedeam pe nimeni. Eram pe la a doua casă, puțin mai departe se auzeau râsete de copii, iar de după o casă am văzut niște baloane care se înălțau spre cer, m-am oprit să le privesc, iar după câteva secunde totul a dispărut. Cineva se furișase din spate și îmi pusese ceva la nas, probabil cloroform.

M-am trezit într-o încăpere fără geamuri, dar destul de bine iluminată, părea a fi un laborator. Eram legată de pat. Gura îmi era

astupată. Prima zi m-am forțat să mă eliberez, dar fără rezultat. Toată ziua am stat singură, n-a venit nimeni. A doua zi dimineața, când m-am trezit, am văzut un bărbat în vârstă, avea în jur de șaizeci de ani.

— Nu te teme. Nu-ți voi face nimic rău.

Păstra distanța când mi-a zis aceste cuvinte. Mereu păstra distanța. Nu era vorbăreț, dar putea să vorbească continuu despre planul său genial, despre faptul că a găsit o soluție prin care oamenii să nu îmbătrânească, iar eu eram cea mai norocoasă din motiv că nu voi îmbătrâni.

Timp de douăzeci de ani am fost ca un șoarece de laborator asupra căruia un dement a făcut experimente. Privindu-mă, realizezi că i-a reușit. N-am îmbătrânit.

Mi-a făcut sute de poze, își scria propria Biblie, iar eu eram protagonista principală. Lunar îmi introducea injecții pentru a mă ține în formă, mă studia, mă privea ca pe o proprie creație. În fiecare zi îmi făcea fotografii și scria notițe. Niciodată nu m-a rugat să zâmbesc atunci când mă fotografia. Într-o zi i-am zis:

— Crezi că oamenii vor dori această tinerețe dacă vor vedea, de fapt, o profundă tristețe? Sunt un om nefericit, se vede din fotografii. N-ai cum ascunde asta.

— Ești un om prost.

Îmi aducea să citesc cărți. După care mi-a adus un televizor. Uneori mă lua noaptea la plimbare, dar înainte de asta îmi făcea niște injecții, astfel încât nu aveam puteri decât pentru a merge încet.

Doream să fug, am încercat s-o fac. Dar fără succes. În pimii ani număram zilele, astfel încât îmi puteam da seama cât timp trecuse, după care nu mai vedeam sensul. Eram dezamăgită, nu aveam puteri, după ani de luptă am renunțat. Toți mă uitaseră, asta îmi ziceam că toți mă uitaseră.

Uneori îmi imaginam viața lui Lorand fără mine, cu acea soție mult dorită, cu copii și casă. Oare își mai amintea de mine?

Aștepți un oaspete, un necunoscut, te gândești, oare cine are să vină? Oare cu cine voi petrece următoarele ore? Deschizi ușa, iar acolo ești tu însuți. Cum reacționezi? Îți va fi interesant să stai cu un om ca tine?

Să discuți, să te contrazici, să zâmbești și să stai la masă cu tine însuți. Nu te vei plictisi? Nu vei obosi?

La început, când am rămas singură în acea închisoare, m-am speriat de mine. De parcă până în acel moment evitam să mă cunosc mai bine, să descopăr ce se întâmplă înăuntrul meu.

Pentru început mă alungam și căutam un mod de a evada. Refuzam

să-mi amintesc oamenii dragi, doream să revin la viața mea, cu acele probleme nesemnificative de adolescentă.
După câteva zile, am început să sper, credeam că oamenii mai întâi speră să fie salvați, iar apoi, după dezamăgire, luptă de unii singuri. Mi s-a întâmplat contrariul. Uneori mă gândeam cât de jalnic trebuie să fii pentru a aștepta ajutor din partea cuiva. Și eu eram jalnică, așteptam.
Așteptând, minutele echivalau cu zilele. Din această cauză am început să dorm mult, cât de mult puteam. Eram obosită de somn, dar cu cât mai mult dormeam, cu atât mai mult voiam să dorm. Visam că mă aflu în locuri aglomerate, vedeam diverși oameni care mergeau pe alături, încercam să-i opresc, să discut cu ei, dar fără niciun rezultat. Nimeni nu mă vedea, nimeni nu mă auzea. Am simțit ce înseamnă cu adevărat disperarea. Care e rostul să fii printe sute de oameni dacă nimeni nu te aude? Ce folos să ai pe cineva alături, dacă nu ești înțeles?

Durerea sufletului a atacat trupul. Mă așezam pe podeaua rece, așteptând ca frigul să mă trezească la realitate. Vedeam cum pielea capătă nuanțe de albastru închis, iar lacrimile îmi apăreau de la sine pe obraz.

I-am văzut pe toți împreună: mama, tata, pritenii, el. I-am văzut și mă sufocam de dorul lor. Am țipat cât de tare am putut și pentru prima dată în viață mi-am dorit să mor. Să mor și să evadez.

Doream să mănânc cu ei la o masă, să povestim despre noi și să ne facem planuri pentru următoarea vacanță. Îmi era dor de certurile nesemnificative ce ne uneau mai mult. Îmi era dor de mine fericită.

Încercam să-mi amintesc cum miros pereții din odaia mea, micul dejun și florile din grădină. Doar că a trecut atât de mult timp și am uitat. Mă blestemam pentru că am îndrăznit să uit. Și brusc, mi-am amintit de Crăciun. Oare ce anotimp este afară? Îmi imaginam că e Crăciunul și că revin acasă după o lungă călătorie, iar ei mă așteaptă cu bradul împodobit și masa aranjată. După care am simțit că nu-i voi mai vedea. Fără să vreau îmi aminteam ultimele clipe trăite împreună, ultimele priviri și îmbrățișări...

Nu am acceptat, s-a trezit în mine o ură de nedescris. M-am simțit puternică și am început să bat cu pumnii în toți pereții, să dărâm tot ce-mi ieșea în cale. Într-un final am căzut de oboseală.

M-am trezit legată de pat, mă dureau enorm de mult pumnii și auzeam un zgomot deranjant în urechi. Deslușeam cu greu culorile și așa întunecate din odaie. Lumina slabă a lămpii mă adormea din nou. Am închis ochii și mi-am imaginat un geam, priveam peste el și vedeam copacii ce-și lasă frunzele. Așteptam să ningă.

A trecut o zi, două, trei, dar dementul nu venea. Am rămas fără

hrană. Mi-am dat seamă că e mort, arăta rău ultima perioadă. Odată i-am propus să mă lase să plec, în caz că moare. M-a privit mirat, de parcă nu se gândea că ar putea muri:

— N-am să mor. Nu-ți face griji.

Oamenii întotdeauna cred că moartea nu-i va atinge pe ei. Că ei sunt speciali. Doar că nimeni nu e special.

M-am întins pe pat și-mi așteptam moartea. Nu știam cum să ies dintre acei patru pereți ce nu aveau nici ușă și nici ferestre. Bătrânul mereu apărea când eu dormeam, așa încât să nu știu cum să ies de-acolo. Am căutat ieșirea de zeci de ori. Cunoșteam fiecare milimetru din acei patru pereți, dar nimic. M-am prefăcut de zeci de ori că dorm, pentru a vedea pe unde intră. Cu timpul, mi-am dat seama că înainte de a intra, introducea un fel de gaz ce mă adormea, furându-mi ultima șansă de a evada.

Atunci când ieșeam noaptea la plimbare, mai întâi de toate mă adormea, după care-mi lega ochii. Zicea că oricum nu am ce vedea noaptea. Unica mea fericire era aerul proaspăt, mirosul ierbii, sunetele vieții. Deși era o viața adormită.

Încă o scăpare fusese baia, din fericire era un nebun care adora curățenia. Dar a gândit bine și acest aspect, nu era niciun obiect în plus, doar o cadă și apă. Nimic mai mult.

Era a patra zi, nu venea, sigură că a murit, căutând scăpare, dar negăsind-o, m-am așezat pe pat și așteptam moartea. Mi-am amintit de încercările de a fugi, de speranțele pe care nu le mai aveam. Asemeni unei păsări frumoase și tinere urma să mă sting în colivia mea. Neavând dreptul nici la ultimul zbor, nici la ultimul cântec.

Am fost salvată, ce e drept, nu știu cum și când. M-am trezit în spital și l-am văzut pe Lorand. Deja atunci îmi pierdusem memoria, s-a prezentat drept tatăl meu și mi-a permis să trăiesc așa cum mi-am dorit. A sacrificat mai mult de douăzeci de ani pentru a mă găsi, a sacrificat viața lui, căci atâta timp cât eu eram închisă, era captiv și el împreună cu mine.

— Cum te-a găsit? interveni Dio.

— Atunci când am dispărut, a cerut ajutor de la unchiul său care era detectiv, era sigur că poliția nu va face nimic, pe atunci l-a cunoscut și pe tatăl tău, iată de ce domnul Affleck mereu mă privea de parcă mă cunoaștea de-o viață.

Lorand și-a dat seama că am fost răpită de unul dintre locuitorii orășelului, considerând că răpitorul locuia pe strada unde am dispărut. Mulți ani la rând i-a urmărit pe fiecare în parte, unul dintre suspecți era domnul Ruth, un fost genetician. Lorand s-a apropiat încet de domnul Ruth, aproape că deveniseră prieteni, fiecare având scopul său, Lorand să afle unde eram eu, iar domnul Ruth să afle

dacă Lorand bănuia ceva.

În primii ani, Lorand a studiat fiecare colț al casei domnului Ruth în timp ce acesta era plecat, dar fără niciun rezultat. Dacă ar fi putut găsi câteva dovezi pentru a avea acces liber la examinarea casei, dar nu găsea. Rămăsese singur, toți renunțaseră, chiar și prietenul său cel mai bun zicea că totul este fără sens.

Abia după moartea domnului Ruth, când Lorand a procurat casa acestuia în mod rapid, am fost găsită. Mă ascundea în subsol, într-un laborator în care puteai intra numai prin baie. Lângă cadă, în podea se afla trecerea în subsol. Nu știu cum era totul gândit, nu am fost să mă uit, știu asta din descrierile lui Lorand.

— Îmi vine greu să cred în cele povestite, deși știu că e adevărat, spuse cu un glas calm Dio. Acum totul e la locul său, iar piesele lipsă au completat puzzle-ul. Mergi acasă, ai nevoie de mai multe detalii.

— Am nevoie să iau o decizie.

— Andana, adică Mia, nici nu știu cum să-ți zic ... în fine, înțeleg că ești tânără, dar e timpul să trăiești clipa.

Mă aflam în fața casei mele. Era corect să zic casa mea? Nu știu. Am intrat în casă și l-am văzut la masă. Anume atunci am înțeles că ușa pe care o închise el în acea dimineață, trebuia să fie deschisă de mine și am deschis-o.

M-am apropiat și l-am îmbrățișat. Am căzut la podea și am plâns, nu știu de ce, dar doream atât de tare să plâng. Nu eram egali. El pierduse douăzeci și patru de ani, iar eu îi câștigasem. De fapt, i-am pierdut ambii, eu am pierdut mai mult.

După ceva timp stăteam întinși pe podea și priveam în sus, adoram să stăm așa ca mai demult:

— De ce ai hotărât să mă numești Andana, dar nu Mia? l-am întrebat.

— Ai uitat? Doreai să ai o fiică pe nume Andana.

— Serios? am întrebat mirată, chiar uitasem.

— Da.

— Dar de ce când m-am trezit nu mi-ai zis adevărul, dar te-ai prezentat drept tatăl meu?

— Trecuse mult timp, eu îmbătrânisem, tu - nu, eu trăisem, tu - nu. Îmi era frică să nu-ți răpesc și eu viața. Totul se face treptat, atâta timp cât eu am trecut niște trepte, tu ai rămas pe una singură. Treptele sunt un lucru frumos, reprezintă niște perioade care se trăiesc o singură dată, pur și simplu doream să fii fericită.

— Asta nu m-a făcut fericită. Nu mi-a trebuit mult timp pentru a sesiza cel puțin o parte din adevăr.

Lorand a întors capul și m-a privit:

— Înțeleg, a șoptit.

— De ce totuși ai hotărât să-mi dai să cercetez dosarul Miei?
— E simplu. Nu mai rezistam. Eram gelos.
— Gelos? Pe cine? Stai să ghicesc, pe Dio?
— Exact.
— Am izbucnit în râs și l-am îmbrățișat.

Timpul. E puțin, de acord. Fericirea în sine mereu durează puțin. Aflându-mă timp de douăzeci de ani între patru pereți, fără timp, și, totodată, cu mai mult timp decât cei din jur, am conștientizat ceva simplu și anume că nu contează vârsta pe care-o ai, dar timpul de care dispui.

Aveam șaptesprezece ani și credeam că urmează cea mai frumoasă perioadă din viață. Oamenilor le place să construiască, în deosebi, propria viață. Așteptam un semnal de început pentru a-mi construi propria viață, propriul castel, dar nu l-am auzit.

Credeam că am pierdut marea ocazie, credeam că există un singur început. Nu există a două șansă... Prostii. Mereu există o șansă, dacă ți-o permiți. Nu timpul, oamenii sau împrejurările constituie un început, ci anume tu.

Credeam că dacă încep să construiesc castelul la patruzeci și cinci de ani, inevitabil voi pierde, căci nu voi dispune de suficient timp. La această vârstă trebuie deja să am un castel, trebuie deja să trăiesc în el. Din păcate în castelele de nisip e prea puțin spațiu.

Trecuse un an. Aveam pe mine geaca de piele și-l așteptam pe Dio. Din spate s-a auzit motocicleta, știam că e el, dar nu m-am întors.
— Vai, îmi era dor de această geacă!
— Iar mie de acest sunet.
— Ai venit să mă inviți la nuntă?
— Cum de ți-ai dat seama? am zâmbit ambii.
— Era evident.
— Să înțeleg că ne vedem la ceremonie?
— Sigur.
— Dio, avem multe de discutat, iar tu ești dator să-mi descrii toate călătoriile tale din ultimul an.
— Trebuia să vii cu mine, doar ți-am spus. Ah, da, am uitat, erai ocupată cu pregătirile de nuntă.

Dio era așezat pe ultimul scaun, alături de el scaunul era liber. Ceremonia începuse, Lorand în costum, da, din nou purta cravata

cea neagră, aștepta mireasa. Era frumos, arăta atât de tânăr, atât de plin de viață.

— Doamne, și acum poartă haine negre! a exclamat Dio.

— Știam că vei veni singur, din acest motiv am decis să te însoțesc eu, sper că nu ai nimic împotrivă.

— Am zâmbit ambii.

— Oare cum e să vezi că persoana pe care ai iubit-o se căsătorește cu altcineva?

— Dio, eu mă bucur pentru el, prea mulți ani și-a sacrificat pentru mine. Pur și simplu trebuia să-l ajut să lase trecutul în urmă și să meargă înainte.

— Credeam că veți fi împreună.

— Credeai? Eu știam că nu vom fi împreună. Mi-a zis Lorand, cel din vis.

— Îl mai visezi?

— Nu, de mult timp nu-l mai visez.

Capitolul 27. Ultimul vis alb-negru

Apă, mă aflu în apă. Ies la suprafață, sunt într-un bazin situat în spatele unei case. Observ razele solare reflectate în apă. Sunt singură, demult n-a mai venit, ar fi o prostie să-l aștept odată ce mi-a zis că nu va veni. De câte ori așteptăm oameni care știm că nu vor apărea... De câte ori așteptăm în zadar...

Mă las pe spate și dispar sub apă. Țin ochii închiși pentru a simți mai bine cum devin un tot întreg cu apa din bazin. Îi aud glasul, și pentru moment cred că-mi amintesc sau îmi imaginez glasul lui.

— Mia...

Îmi pierd echilibrul și liniștea și ies la suprafață. Vedeam neclar, dar l-am recunoscut, era el, așezat pe marginea bazinului. Se juca cu picioarele în apă.

— Ce cauți aici? am întrebat.

— Credeam că mă aștepți.

— Te așteptam... doar că ai zis că nu vei veni.

— Am decis să te revăd.

— Deseori vei mai lua asemenea decizii?

A zâmbit, nu a răspuns.

— Mă bucur că ne-am regăsit, nu doar în vis...

Pe chipul său se citea o oarecare îngrijorare, își ascundea privirea.

— Dar, aici trebuie să persiste un dar...

— Nu vom fi împreună.

— Știam asta.

Îndată, uimit, m-a privit.

— De ce ești trist? întreb. Era evident, diferența e prea mare și nu mă refer la ani. Pur și simplu, atât de multe ai sacrificat, practic o viață... pot doar să mulțumesc, dar nimeni nu e de vină că la cineva anii au trecut, iar la cineva nu, nimeni nu e de vină că unul dintre noi are nevoie de familie și copii, stabilitate, iar altul de haos și acțiune, nimeni nu e de vină că suntem pe trepte diferite și ar fi greșit ca cineva să cedeze ori să se sacrifice, din nou, ar fi greșit să nu te bucuri pentru celălalt și să nu mergi pe drumul tău. Da, am putea să

facem acest lucru împreună, dar am scăpat prea multe, trebuie să le descopăr singură, să întâlnesc oameni noi și să explorez locuri noi. Și, deși, familia și copilul e cea mai frumoasă călătorie din viață, nu mi-o doresc acum. Anii schimbă multe, în primul rând ne schimbă pe noi, iar odată ce ne schimbăm noi, se schimbă și trăsăturile care ne definesc.

Asculta tăcut, trist. Ambii eram triști, ne-am pierdut în timp, ajunși într-o realitate pe care nu ne-am dorit-o.

A coborât în bazin, a înotat spre mine și m-a îmbrățișat. Era unicul om care mi-a mai rămas din trecut. Probabil și apa simțea durerea din sufletul nostru. Am stat așa, fără cuvinte, până ce visul s-a destrămat.

De data aceasta nu mă deranja că visul era alb-negru, nu mă deranja că era doar un vis.

Capitolul 28. Realitate

Realitatea nu este așa cum ne-o imaginăm. Era dimineața în care doream să dorm mai mult, să nu aud deșteptătorul, era dimineața în care pentru ultima dată trebuia să cobor scările.

I-am văzut spatele, am zâmbit, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat...

— Bună dimineața, Lorand!

— Bună dimineața, cum ai dormit?

— Foarte bine! Sunt fericită. Se acceptă un asemenea răspuns?

— Da, se acceptă.

Era binedispus, oare conștientiza ce are să se întâmple?

— Lorand, e timpul să mergem pe drumuri diferite.

— Ce vrei să spui cu *drumuri diferite*?

— Plec, mă duc la casa mea.

— Aici e casa ta, m-a privit întrebător.

M-am ridicat de pe scaun și l-am cuprins din spate, cu putere și i-am zis încet:

— E timpul să ne trăim prezentul, ajunge, lăsăm trecutul în trecut. Noi ne-am iubit, dar nu ne mai iubim, ambii știm acest adevăr.

Adevărul se naște atunci când este recunoscut. Adevărul adesea doare, dar durerea poate să ne trezească la viață.

Probabil că am greșit, probabil trebuia să lupt, probabil l-am lăsat într-un gol... Dacă aș rămâne alături, ambii ne-am afla în acest gol, lipsiți de posibilitatea de a evada. Cine dorește să-și vadă persoana dragă într-o asemenea stare de dezamăgire?

Nimeni nu trebuie să se sacrifice, cu toții avem dreptul la o alegere și la fericire. Mint, m-am sacrificat, s-a sacrificat, ne-am sacrificat ambii pentru a fi fericiți.

Când l-am văzut alături de ea, am fost fericită, pentru amândoi. Atunci am înțeles că mi-a oferit cel mai frumos sentiment, nu știu cum să-l definesc, până la urmă contează că face parte din mine.

Ceremonia se terminase, Dio mă privea continuu:

— De ce te uiți așa la mine?

— Te văd pentru a doua oară purtând o rochie, păcat că e

neagră.
— Doream să vin în blugi, dar m-am răzgândit.
— Bine ai făcut.
— Să-nțeleg că-mi faci un compliment, mulțumesc!
Priveam petrecerea din jurul nostru, voiam să evadez, urăsc petrecerile.
— Te-ai fi gândit vreodată că anume cu ea se va căsători? mă întreabă Dio.
— Nu, categoric.
— Cine este, până la urmă, această femeie, dacă ție ți-a spus că e mama ta?
— Este o bună prietenă de-a lui, a trăit mult timp în alt oraș, din acest motiv el a prezentat-o drept mama mea, ea i-a permis.
— Ce coincidență, el o prezintă drept mama ta după care se căsătorește cu dânsa.
— Probabil că așa a fost să fie.
Ne-am înțeles din priviri, doream să plecăm, să fugim. L-am luat de mână și l-am condus spre motocicletă:
— Stai, îmi zice, și la nuntă ai venit cu motocicleta?
— De ce nu? Urcă!
— I-am permis să fie el cel care conduce.
— Încotro, Mia?
— Andana!
— Pardon, încotro, Andana?
— Mmm, în viitor.

ÎNCEPUT

Mulțumiri

Cartea nu este un obiect, e un suflet, iar sufletul înflorește odată ce simte sprijin și devotament.

Publicarea unei cărți este o etapă semnificativă în viața unui autor și de aceea este important să aibă alături oameni care cu adevărat cred în creația sa.

Le mulțumesc părinților mei care au crezut în visele mele. Mi-au oferit ocazia să-mi aleg drumul pe care-l doresc și nu mi-au tăiat aripile de copil visător.

Îi mulțumesc surorii mele, Laurenția, căreia i-am dedicat această carte. Ea mă inspiră să creez, să zâmbesc și să cred în miracole.

Sunt recunoscătoare Editurii Bestseller cu care am colaborat.

Mulțumesc domnului director Ion Bargan pentru încredere și susținere.

Toată aprecierea mea și gânduri bune pentru Rodica Roșca. Îi mulțumesc pentru răbdare și corectitudine.

Mulțumiri speciale pentru Ina Moroșanu, care a oferit un aspect inedit cărții și coperții. Îi mulțumesc și Getei Bagheta, cea care a făcut fotografia de pe copertă. Datorită vouă cartea arată extraordinar!

Nina Cucuietu este autoarea ilustrațiilor din carte, cu ajutorul cărora am prezentat publicului potretele personajelor, pentru ca fiecare cititor să pătrundă în lumea acestei cărți.

Vreau să-i menționez și pe Marcel Cebotari, Liviu Scutaru, Valentina Bargan, membrii echipei Bestseller, cei care distribuie cărțile în casa fiecărui cititor.

Vă mulțumesc tuturor!

Andreea Russo